Старт

ИЛЮСТРОВАН СПОРТЕН СЕДМИЧНИК

Брой 101 ● 8 май 1973 ● 25 ст.

Издание на ЦС на БСФС

ЗИГБЕРТ ХОРН, ЗЛАТЕН МЕДАЛИСТ НА СПАЛОМ ЕДИНИЧЕН КАЯК.

ГДР – ВЕЛИКА СИЛА В СПОРТА

СТР. 11

ПЪЛНА БОЙНА ГОТОВНОСТ ПРЕД ЕВРОПЕЙСКОТО ПЪРВЕНСТВО В ИСПАНИЯ

СТР. 8-9

ДВУБОЙ ВИНАГИ Е ИМАЛО

ПОБЕДА И. . . БОРБАТА ПРОДЪЛЖАВА

БЪЛГАРИЯ ПОБЕДИ ПОРТУГАЛИЯ С 2:1 (1:0) В БОРБА ЗА СВЕТОВНО ПЪРВЕНСТВО. НА СНИМКАТА: ДЕНЕВ ОТБЕЛЯЗВА ПЪРВИЯ ГОЛ В ПОРТУГАЛСКАТА ВРАТА.

СТР. 6

ДЕНЯТ НА ПОБЕДАТА ПЪРВИ ДЕН НА МИРА

9. V. 1945

Човечеството никога няма да остави този ден в забвение. С него бе ознаменуван победният край на една гигантска битка срещу ненавистния фашизъм, която продължи шест години. Светът не помни по-жестока, по унищожителна война в своята история. В нея участвува пряко или косвено 80% от населението на земното кълбо. Бойните действия се водиха върху територията на 40 държави. Загинаха 50 милиона души, включително и унищожените във фашистките концлагери. Преките военни разходи се изчисляват на 1117 милиарда долара, а разрушенията само в Европа на 260 милиарда.

ДЕВЕТИ МАЙ 1945 г. дойде с празничния салют на Победата и възвести Първия ден на мира. Пред паметта на загиналите, пред още димящите пепелища на руините народите се заклеха да помнят този ден. Повелята им остана и за хората, които са родени по-късно, защото клетвата бе дадена и от името на бъдещите поколения.

ДЕВЕТИ МАЙ 1945 г. е ден, свързан с идеалите на човечеството– СВОБОДА, МИР, ЩАСТИЕ, КОМУНИЗЪМ. . .

Без деня на победата не би имало и спорт, защото спортът може да разцъфтява само в условията на мирния живот. Срещат се "идеолози", които днес шумно тръбят, че спортът е аполитичен, че спортът съществува вън, независимо от главните проблеми на съвремието. Именно на тях трябва да се припомни как международното спортно движение бе разстреляно още с първия топовен шрапнел на Втората световна война и нито олимпийските игри, нито приятелското общуване на спортистите бяха възможни до възвестяването на Първия ден на мира!

Днес разумът тържествува и великите идеи на хуманизма побеждават, защото датата ДЕВЕТИ МАЙ 1945 г. е записана с главни букви в световната история. И тя ще остане незаличимо ярка, защото има на света Съветски съюз и социалистическа общност!

В Русенски окръг

МАСОВОСТ БЕЗ МАЙСТОРСТВО

Очакванията, че след партийните решения и резолюцията на IV конгрес на БСФС в областта на масовия спорт и високото спортно майсторство ще има явен напредък, се сбъднаха – физкултурният план е преизпълнен по всички показатели. Нещо повече – сега броят на активно спортуващите е с 25% повече в сравнение с 1969 г. Но не навсякъде тази масовост премина в майсторство, в някои ОС на БСФС количествените натрупвания не доведоха до качествени изменения. Типичен пример за ненаправената последна крачка към спортния връх е Русенски окръг, който даде на родината гребците Йордан Вълчев и Атанас Желев, световния шампион по борба Иван Илиев и бронзовия медалист от Мюнхен Иван Бурчин, но който не излъчи миналата година нито един нов майстор на спорта. . .

Разбира се, русенци си имат своите оправдания – след дългогодишно "плаене" по доста видове спорт и след повсеместното рухване на теорията за "прелетните птици" окръгът насочи своето внимание и надежда към детско-юношеския спорт. Резултатите не закъсняха и на Третата републиканска спартакиада бе завоювано призовото трето място в тази възрастова група. Малко след това отвори вратите си и спортното училище в Русе, което стана веднага притегателен център за утрешните спортни знаменитости. Но. . . Всички възпитаници на школите и спортното училище още са юноши и девойки, още са обикновени осмокласници и тепърва ще оправдават големите грижи за тях. А дотогава. . . Може ли да се чака някои да надскочат себе си, както третокурсникът по химия Димитър Обрешков, покрил майсторската норма по вдигане на тежести, когато няма традиции и организация да се създават майстори на спорта?

Изтъква се, че и тук има "изтичане на таланти", че тъкмо си подготвил "по-едра птичка" и тя вземе, та отлети. Така, както отлетяха за столичния град Ив. Илиев и Огн. Николов, Ив. Бурчин и Р. Цветкова. Защото единственият "магнит" на Русе – ВИММЕСС, въпреки три хилядите си места е "трудно" висше учебно заведение и не е много популярен сред спортистите. Но азбучна истина е, че понякога интересите на националния спорт диктуват по редица причини тези "полети", а и неведнъж големите спортисти са отдавали "божието" на своите първоучители. Това налага да се вгледаме по-внимателно в истинските причини за неизпълнението на физкултурния план по няколко показатели и по-взискателно към себе си. . .

Спортът в окръга се диктува изключително от окръжния град и това не е изненада, щом в него живее повече от половината му население. В Русе се намира и почти цялата спортна база, тук са 20 от всичко тридесетте хиляди състезатели в окръга. Логично е да очакваме в града да се провеждат най-много състезания, да се "раждат" и новите разредници и майстори на спорта. В Русе пристигат и талантите, открити в 45-те школи на 23-те селски дружества, които трябва да се "шлифоват" по пистите и съоръженията, в залите и тренировъчните салони. А те не са малко – особено в спортния комплекс "Ялта", където освен модерна база състезателите от различните възрасти и спортове намират и една медицинска лаборатория от най-екстрена класа – важно условие за високи резултати. Но през 1972 г. 8 майсторски и 13 кандидатмайсторски норми останаха непокрити, балканската титла на лекоатлета Владимир Кънев остана малък проблясък на големите възможности, които базата дава и които не се използуват най-рационално. Оправдание може да има само за непокритите първи разреди по плуване, защото въпреки близкото съседство на хубавия син Дунав 180-хилядният град разполага едва с 3 плувни басейна (при това нито един покрит!). Не е завършена гребната база, а този спорт донесе най-голяма слава на окръга и не случайно сред 10-те най-добри спортисти на ОС на БСФС за миналата година има трима гребци. Обаче съвременната и богата спортна база сама не твори и затова идваме до болния въпрос за Русенски окръг – този за треньорите, възпитателите, педагозите. . .

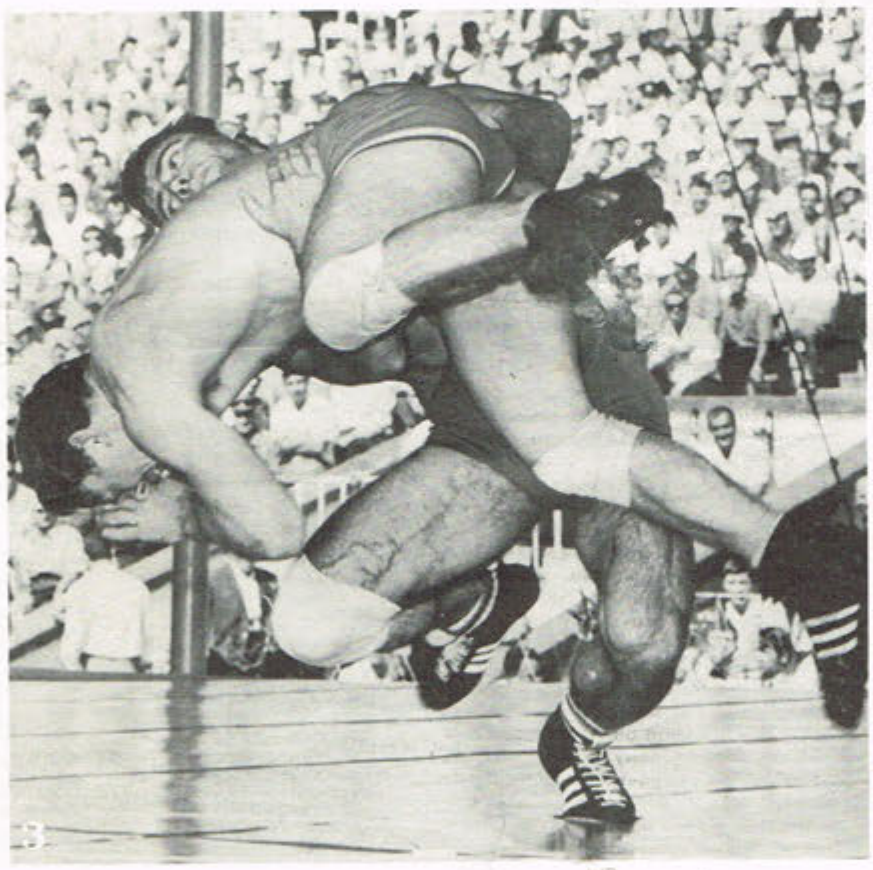
Знаем каква е ролята и какво е значението на добрия, теоретически подготвения и можещия треньор, акумулирал в себе си опита на много поколения, на умния психолог и приятел на спортиста. Знаем и как загиват много дарования, само защото са имали "щастието" да попаднат на остарял физически и духовно педагог, на лишен от амбиции и познания човек. С масовизирането на окръжния спорт нуждите от "първите" треньори нараснаха неимоверно много и бяха задоволени с "попълнения" от лектори и учители, които може би имат желание за работа, но едва ли отговарят на високите изисквания на момента. Спортното училище до 1979 г. ще расте всяка година с по 4 паралелки и тогава разрешаването на проблема няма да бъде никак лесно. Защото от работещите сега в окръга 174 треньори и специалисти (89 щатни) само 51 са с висше образование (почти всички с ВИФ), а 16 мат дори средно. И не количество им е тревожно – това са близо от всички наши треньори. Трево слабата им теоретична подготов която ежедневно води до грешки практиката, работата без съ дори у току-що завършилит нежеланието у по-старите осъвременят своите знан Независимо че мнозинство специалисти са до 30 години, то и вече немалък педагогически стаж затова може да му зададем въпро Кой друг, ако не вие, ще направи "суровия материал" големия сп тист, кой, ако не вие, ще даде България част от утрешната спор на гордост? Въпрос, чийто единств отговор трябва да бъде намер много скоро!

Не по-малка важност за измина нето на решителната крачка к спортното майсторство и съдийството – от него зависи до Всеки ще сърби попа, което сам с надробил. И макар че Русенски ок редовно "излюпва" планираната п ция съдии и инструктори, доск царуваше вредната политика Всички състезания да съдийствув имена, които са поне от републик ска категория. А новите членс прибираха свидетелствата свирките за по-добри времена и превръщаха в редовни зрите Сега картината е променена и младите се гласува повече довери на всички турнири единствено гл ният съдия се назначава от ОС БСФС, а другите места се попълв от нови кадри.

Така триъгълникът база – трен ри – съдии се затваря. И премина нето на всеки "катет" на по-висо степен ще осигури по-големи усп на Русенски окръг през тази година

Асен ВИДЕН

1 *Й. ВЪЛЧЕВ И АТ. ЖЕЛЕВ ЩЕ ИМАТ СКОРО ДОСТОЙНИ ЗАМЕСТНИЦИ САМО АКО ГРЕБНАТА БАЗА БЪДЕ ЗАВЪРШЕНА НАВРЕМЕ.*

2 *ВЛ. КЪНЕВ ФИНИШИРА КАТО БАЛКАНСКИ ШАМПИОН. МИНАЛАТА ГОДИНА ОБАЧЕ И ТРИТЕ ЛЕКОАТЛЕТИЧЕСКИ МАЙСТОРСКИ НОРМИ ОСТАНАХА НЕПОКРИТИ. . .*

3 *ОКРЪГЪТ ОТКЪРМИ ВКИТЕ МИШЦИ НА ИВ. ИЛИЕВ, НО СЕГА ВЪПРЕКИ ГОЛЕМИТЕ ГРИЖИ БОРБАТА НЕ НОСИ ЖЕЛАНАТА СЛАВА НА РУСЕНЦИ.*

ТОВА СЕ СЛУЧИ

СТАРИЯТ И НОВ ТАЛ

ПРЕДИ 13 ГОДИНИ на 7 май в Москва Михаил Ботвиник предложи реми в двадесет и първата партия и пръв поздрави новия световен шампион по шахмат Михаил Тал, който бе само на 23 години! Такъв зашеметяващ успех на такава възраст не бе постигал нито един шахматист в историята на шахмата и едва ли този рекорд ще бъде подобрен някого. "Магьосникът от Рига", "Пиратът на шахматните полета", "Шахматният Паганини", "Съвременният Морфи" спечели популярност, каквато нито един шахматист не бе имал. Убедително и праволинейно даказа своето шахматно верую, играейки не според позицията, а следвайки логиката на борбата, като създаде на шахматното табло един от друг по-удивителни комбинационни смерчове.

И действително Тал е изключителен човек и шахматист: на 3-годишна възраст може да чете; паметта му е "магнитофонна лента" – когато идва на училище, той вече може да умножава тризначни числа на ум; записват го направо в трети клас, а студент става с разрешение на министерството, преди да е навършил 16 години. Интересите му са многостранни: увлича го динамичната футболна игра, обожава музиката, математическите му способности са удивителни – на конкурси и математически викторини е непобедим; завършва журналистика; владее руски, латишки, английски, немски и други езици. Но неговото амплоа е шахматната игра. Защото е роден "шахматен борец", който умее да рискува и всякога е готов да "жертвува", а в така наречените "безнадеждни позиции" запазва присъствието на духа, та дори и "хипнотизира" противника. Мълниеносното разчитане на сложните варианти е негова стихия. Но шахматът за него не е само борба и спорт. Художественото начало винаги го застава да търси извънщните решения. За Тал е важно не само да спечели, но още и как да спечели.

На 18 години той е майстор. След три години става шампион на СССР при изключително силната конкуренция на 8-те гросмайстори: Керес, Бронщайн, Петросян, Спаски, Корчной, Гелер, Авербах, Таймanов, и е първият шампион на страната, който не е гросмайстор! На следващата година шампион е пак той, а дотогава тази висока титла два пъти пред са успявали да завоюват само Ботвиник, Керес и Бронщайн. Нужна е още една година, за да покори и шахматния Олимп. Много негови партии обхождат целия шахматен свят. Комбинациите му вълнуват и доставят висша естетическа наслада. Наричат го "Чудо на XX век". А когато през 1961 г. си възвърна титлата, Ботвиник с дълбоко убеждение заяви: "Ако Михаил Тал стане добър "програмист", то с него въобще не ще може да се играе. . ." Дали не е настанало времето, когато тази констатация-препоръка вече се реализира? След временните несполуки и особено в съревнованието за световната титла неговите блестящи успехи в последно време – и не на последно място третата шампионска т ла в СССР – красноречиво говорят, шахматният свят отново ще има възможност да се вълнува от чародейст та на "хусара" от Рига. След като е репил здравето си, след като е нап пал опит и знания, на самия Тал може му се вярва напълно: "Аз сега виждам играта на предишния Тал немалко не матъци. Бих искал, ако това ми се уд да се представя в новото съревнова не само като предишния, но и като Тал."

Тодор ИВАН

Старт

ИЛЮСТРОВАН СПОРТЕН СЕДМИЧНИК

СТАДИОН "ВАСИЛ ЛЕВСКИ"

СОФИЯ

Пощенска кутия 797

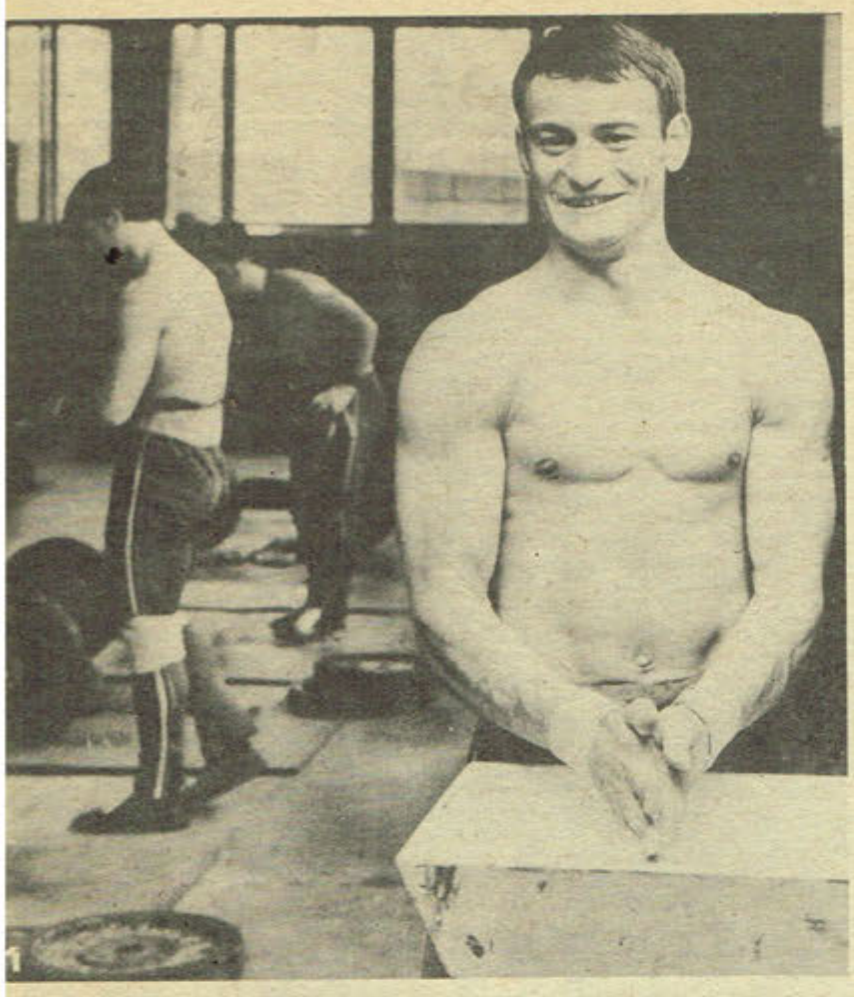
Тел. 87–71–62, телекс 22–736

Редакционна колегия: главен редактор–Недялко ДОНСКИ, Алекси МЛАДЕНОВ, Асен НЕЙКОВ, Ваня ВОЙНОВА, Димитър ДЖАРОВ (зам. главен редактор), Дочо ДОЧЕВ (художествен редактор), Ешуа АЛМАЛЕХ, Иван ЖЕЧЕВ, Климент ВЕЛИЧКОВ, Маргарита РАНГЕЛОВА, Митьо ЕКСЕРОВ (отговорен секретар), Никола КОСТАДИНОВ, д-р Николай МИНЕВ, Петър ХАДЖИЙСКИ, Серафим СЕВЕРНЯК, Ясен АНТОВ.

Художествено оформление Георги ДОЧЕВ

Държавен полиграфически комбинат "Димитър Благоев" 20121

ШАНСОВЕ ЗА ВСИЧКИ

Шансове за всички! – ето с две думи декларираното неизменно верую на всеки треньор, получил доверието и честта да застане начело на националния отбор на страната ни. Програмна декларация, изразяваща похвалния стремеж да се бие под знамената "каймакъм", излечен от целокупния потенциал на съответния спорт. Предизвикан от единственото желание (всяко съмнение в противното би било извънредно тежко обвинение!) да се представи възможно най-успешно родината си на терените, където се печели международен престиж. Щом като желанието е налице (да не забравяме, че то е и основно задължение на властния с такива широки пълномощия треньор), тогава на преден план излизат добросъвестността и смелостта.

За компетентността не става и дума, тъй като тя се разбира от само себе си. Защото без добросъвестност е невъзможно да се избегне рутинното на "тънките" сметки и превратните представи, а без достатъчно смелост трудно може да се преодолее човешкият, но пагубен за всяко голямо дело стремеж към самозастраховане и да се излезе от омагьосания кръг на формулата "И вълкът сит, и агнето цяло", описан от непрекъснатото давление на звани и незвани, компетентни и лъжекомпетентни, доброжелатели и не тъй толкова благоразположени съветници. Чиито съвети са продиктувани от различни мотиви, но които имат една обща черта: охотно да споделят евентуалната слава и почти никога – отговорността...

Именно отговорността е тази, която предизвиква почитта към всеки треньор на сборен състав, тъй тя изисква задължението винаги да се гласува доверие на най-достойните да облекат фланелките с националния герб и когато всички субективни причини, свързани с личността на селекционера, са преодолени, остава намирането на обективни критерии за оптималното сформиране на представителния състав. А те са заложени в основата, развитието и изявите на самия спорт.

Не едва ли, а съвсем определено не може да се види по-ярка манифестация на състоянието на който и да е спорт от неговия републикански календар, който осигурява получаването на многократни, постоянни и трайни впечатления за качествата и възможностите на един или друг състезател, за годността му да отговори на високите изисквания като национален избраник. Ситото на шампионатните битки е в състояние по-обективно и от най- набитото око да отсее достойнствата от недостатъците и тъкмо затова използуването му като точен критерий подпомага безкрайно усилията на селекционера. Защото повече от наивно е да се очаква, че "яловият" нападател в първенството ще успее повече от голмайстора на шампионата да отбележи така желаните голове и точки срещу чуждестранния съперник.

Тук не става дума за изключенията, наложени от моментни изисквания и от конкретни противници, а за принципите при съставянето на националните отбори, където като правило трябва да намират място най-изявените шампионатни бойци. Практиката ни убеждава, че пренебрегването на това правило не остава безнаказано. Така, както бе наказан нашият шахматен мъжки отбор, пренебрегнал на олимпиадата в Скопие миналогодишния шампион С. Бохосян и доверил се единствено на гросмайсторските имена, някои от които с непроверена форма (Г. Тринтов например) направо подведоха отбора.

Още по-фатално от пренебрежението към героите на републиканските шампионати е пренебрежението към самите първенства, които понякога се принасят в жертва на "интересите" на представителния отбор. Такъв бе случаят с миналогодишното първенство на баскетболистите, кроено и прекроявано по никое време и непозволило никаква база за проверка на националите, събрани въз основа на старите, неосвежени (и както се оказа – превратни) представи на селекционерите. Според които един Т. Димитров (Ак – Сф) бе годен след двегодишно прекъсване да играе на олимпийска квалификация, без да има състезателни права в клуба си. Представи, чиито собственици доказаха, че са нереални, с лекота отказвайки се от тях след неуспеха в Амстердам и изменяйки ги на 180 градуса със сформирания практически нов отбор за втората квалификация в Аугсбург. Пак без реалната опора в първенството и пак неуспешно... Една практика, която и сега продължава чрез включването в националния тим на редица играчи: Д. Петров (ЦСКА), М. Романски (Бал), Сл. Райчев и В. Шарков (Ак–Сф), които седят на скамейката в дружествените си отбори, за сметка на споменатия вече Т. Димитров, на Т. Дойков (Ак– Сф), на Хр. Борисов (Ак–Вн), на П. Маринов и Б. Брънзов (ЦСКА), които бяха сред най-ярките имена на неотдавна завършилия републикански шампионат...

Дума да не става, че фетишизирането на критерия, наречен първенство на страната, също може да има негативно отражение върху съставянето (и представянето) на сборния състав. Дори такива твърди проводници на подобен курс при определяне на своя национален лекоатлетически отбор като американците след последния си провал на Мюнхенската олимпиада са разколебани и търсят по-гъвкава формула. Не донесе успехи и слава на нашия футбол и хазартният метод на бившия старши треньор В. Спасов, гласувал доверие за кратко време на сума футболисти едва ли не след една-две що-годе успешни срещи в първенството. Защото шансове за всички не значи безкрайни експерименти и опити за налучкване, нито пък надежди да се хвърли "дюшеш". Тъй като сборен отбор не значи конгломерат, а жив организъм със свой облик и характер, в който както ненужната ампутация, така и механичното присаждане на "органи" води до болестно състояние. И който при нужда от "кръвопреливане" естествено търси свежа кръв от спортистите и отборите на дружествата и окръзите.

Но за да премине безболезнено "операцията", да няма фатално отражение смяната на поколенията, да не рухва стилът и концепцията на отборите, които представят България, дори при една контузия на само един титуляр е възможно единствено тогва, когато дружествата и клубните треньори гледат на създаването на кадри за националния спорт като на своя постоянна и най-важна задача. Едва ли обаче българското плуване, да речем, бързо и успешно ще скъси дистанцията до световния елит, след като във всички наши плувни центрове (с изключение на Пазарджик) националите преплуват на цикъл само половината от нужните за целите на националния отбор стандарти.

Несъмнено създаването на широка основа за подбор е немислимо без внедряването в центровете на стила, методите и нормативите, нужни на големия спорт. Което пък от своя страна е невъзможно без съответното организационно, материално, научно и кадрово укрепване на центровете по отделните видове спорт. Един проблем, все още нерешен докрай, който нито за миг не остава извън вниманието на нашия спортен съюз, който ангажира усилията и на други органи и организации. Но който и преди цялостното си разрешаване не е изчерпал всички резерви, криещи се в така наречения субективен фактор.

Или казано с други думи – в стремежа към по-високи цели у дружествените ръководители и треньори, голяма част от които за жалост се считат за изпълнили дълга си с успешното (според амбициите и възможностите) представяне в първенството на страната. Спомнете си дългия списък на личните треньори на олимпийците сред наградените с правителствени и други отличия спортисти и деятели след успеха в Мюнхен. Най-честните от тях с ръка на сърцето признават основните заслуги за представянето на възпитаниците си на треньорите на националните състави. И са им благодарни за това. А е нормално да бъде обратното...

Всеки има шансове да стане професор по математика. Но шансовете на отличника по този предмет в училище, станал след това първенец на курса в Математическия факултет, са и по-реални, и по-безспорни. Също така предпочитателни са шансовете да облече трикольорния екип на онзи състезател, вече доказал правото си в юношеския, в младежкия състав на страната. Защото оправдано погледът на селекционера е отправен първо натам. И колко хубаво е, когато има какво да види! Както видя сред довчерашните си възпитаници достойни наследници на такива гиганти на тепиха като Б. Баев, Ив. Илиев, Р. Петров, О. Дуралиев сегашният треньор на националния отбор по свободна борба Р. Радославов. Но колцина от колегите му имат неговото щастие?

Впрочем тук за щастие едва ли е уместно да се говори. По-точната дума е далновидност, която осигурява ритмичното възмъжаване на младите таланти. Защото и в редица други спортове успехите в юношеската възраст не са малко и не са малки. Ала талантите се губят в младежката възраст и не на последно място – поради недостатъчно ефикасната организационна форма.

Абсолютно необходимият за осигуряване на развитието и приемствеността институт на младежките национални отбори в повечето спортове съществува формално, създава се инцидентно (ако предстои съответна проява) и не може да служи за солиден резерв на първите сборни формации, без да се е превърнал в колектив със сравнително стабилен състав, със свой треньор, с постоянен организационен живот и твърд спортен календар. Изглежда, че това разбират добре ръководителите на федерацията по вдигане на тежести, които неотдавна назначиха бившия помощник на героя на социалистическия труд Ив. Абаджиев Й. Иванов за старши треньор на националния младежки отбор и сформираха перспективен състав, който тренира и се готви по методите и стандартите на "батковците" – олимпийски и световни шампиони. И младежите вече напират към титулярните места с всички шансове да се наложат на тях. Като създават грижи на Абаджиев.

Но когато грижите идват не от това, кого да сложи, а кого да предпочете, това вече не са грижи. Това е щастието на треньора, това е щастието на целия спорт!

Петър ХАДЖИЙСКИ

1 СВЕТОВЕН РЕКОРДЬОР КАТО ЮНОША, НЕДЕЛЧО КОЛЕВ Е ВЕЧЕ ТИТУЛЯР В КАТЕГОРИЯТА СИ И ПРИ МЪЖЕТЕ.

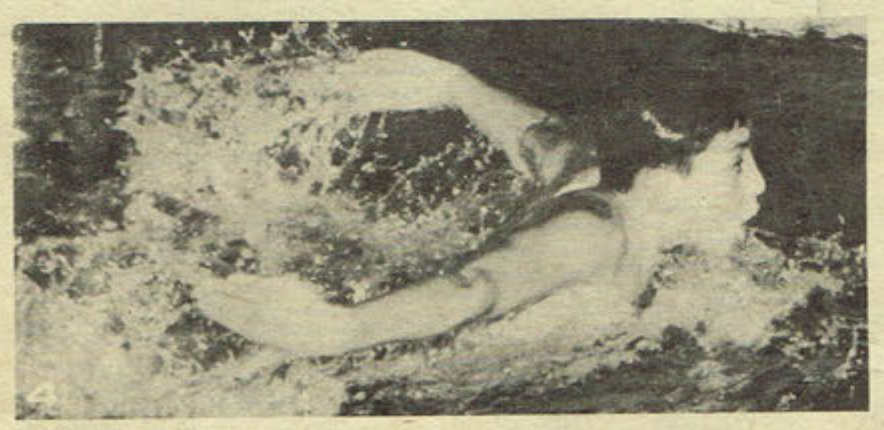
2 ИВАН БУРЧИН – ЕДИН ПРИМЕР ЗА ТРЕНЬОРСКО ДРЪЗНОВЕНИЕ, ЗА ДОВЕРИЕ КЪМ МЛАДИТЕ.

3 "ПАРАДОКСЪТ" ТЕМЕЛАКИ ДИМИТРОВ: БЕЗ ТРЕНИРОВКИ – НАЦИОНАЛ, СЛЕД УСПЕШЕН СЕЗОН – ЗАБРАВЕН ОТ СЕЛЕКЦИОНЕРИТЕ.

4 ОТ ПАЗАРДЖИШКИЯ БАСЕЙН "МАРИЦА" МЛАДИЯТ ПЛУВЕЦ КРАСИМИР ТУМАНОВ ЩЕ НАВЛЕЗЕ ЛИ В "МЕЖДУНАРОДНИ ВОДИ"?

5 РЕКОРДЬОРЪТ НА "А"РФГ ВИДИН АПОСТОЛОВ ДЪЛГИ ГОДИНИ НЕ ПОЛУЧИ ДОСТАТЪЧНО ШАНСОВЕ ЗА НАЦИОНАЛНАТА ФЛАНЕЛКА. А ИМАШЕ ВСИЧКИ ДАННИ ДА ГИ ОПРАВДАЕ...

ДОСТОЙНО ДО ПОСЛЕДНИЯ МАЧ!

ГОЛОВЕТЕ ТРЯБВА ДА СЕ ВКАРВАТ!

XXVII КРЪГ

Славия – ЖСК-Спартак	0:0
Дунав – Академик	1:1
Ботев – Левски-Спартак	1:1
Локомотив (Пд) – Перник	4:1
Черноморец – Етър	0:0
Берое – Волов	4:0
Спартак – Лясковец	0:1
Черно море – Тракия	1:1
ЦСКА "Септ. зн." – Лок (Сф)	2:0

Кръгът – както често се случва след прекъсване на първенството ... – не блестеше с качества.

Затова пък имаше изненади. Поднесоха ги отборите, които . . . все още имат възможност да считат първенството за завършено – онези, които са застрашени от изпадане. Трудно е да се каже дали успехите се дължат на максималната мобилизация на слабите, или на отпускането на "силните". Това ще покажат следващите кръгове.

Все още обаче никой няма право да мисли за почивка. Това е и изискване на спортсменската борба, и задължение към зрителите.

В края на шампионата, когато почти всичко за класирането на челните места е решено, срещи като двубоя между отборите на ЦСКА „Септемврийско знаме" и „Локомотив" (Сф) се очакват с интерес главно заради красотата на футболната игра. Но в неделя на хубав стадион, пред доста привърженици на футбола двата столични отбора показаха много малко от елементите, заради които си струва да се жертвуват няколко часа от седмичната почивка.

И главната вина за това е на нападателите. При открита игра, при защитници, които се стремяха не да им пречат, а да надделяват чисто в двубоите, те не успяха да покажат умението си на точни стрелци. А голови положения имаше, и то немалко на брой. През първото полувреме те се редуваха пред двете врати, играчите от първа позиция бяха извеждани многократно в удобни позиции, от които би трябвало да „късат мрежите". Не се намериха майстори на такива удари. И пропуските бяха на футболисти, които са начело в листата на стрелците – Жеков, Ат. Михайлов. Соколов от „Локомотив", пък и Денев не само лично се изложиха в стрелбата, но и от прекомерна самоувереност, че сами могат да завършат всяка атака, не подаваха на свои съиграчи, които често бяха в по-изгодна позиция от тях.

Двата гола и заслужената победа на ЦСКА „Септ. знаме" дойдоха именно в моменти, когато нападателите се суетяха и се чудеха какво да правят с топката. Пенев и Колев им дадоха пример за находчивост и точност. . . Така армейците се реабилитираха напълно за „пролетното огорчение", което „Локомотив" им поднесе със същия резултат.

Но неумението да се използуват головите положения не бе единствената беда на срещата. Имаше доста нерационални действия във всички части на терена. Някак хаотично и на големи групи се тичаше след топката. В задушната майска вечер играчите хвърлиха много пот, защото, общо взето, мачът не бе с високо темпо; но играта бе безцелна, без необходимата организация и мисъл. Особено през второто полувреме тези слабости завладяха всички на терена и срещата стана скучна за гледане. . .

Идват горещи дни! 90-те минути ще стават все по-тежки и „по-дълги" за футболистите. Точно затова треньори и състезатели трябва да влагат повече усилия за рационална организация на играта. Футболистите от нашата майсторска група са длъжни да покажат пред своята публика, че и когато всяка точка няма непременно „златна цена", могат да пазят своя спортен престиж и да уважават зрителите!

Димитър ДЖАРОВ

1

2

1 ПЕНЕВ ПРЕОДОЛЯ БРАТАРЯ НА "ЛОКОМОТИВ" ГОРАНОВ И ОТБЕЛЯЗВА ПЪРВИЯ ГОЛ ЗА СВОЯ ОТБОР. ТАКА ТОЙ ПОКАЗА, ЧЕ УМЕЕ НЕ САМО ДА ДИРИЖИРА ИГРАТА НА СВОЯТА ЗАЩИТА В "ЛИНИЯ", НО И ДА ДЕЙСТВУВА УМЕЛО СРЕЩУ ОНЕЗИ, КОИТО РАЗЧИТАТ НА ИЗКУСТВЕНИТЕ ЗАСАДИ. . .

2 ТОЗИ ПЪТ ДЕНЕВ БЕ СТРИКТНО СЛЕДЕН И НЕ МОЖА ДА БЪДЕ ОПАСНОСТ №1 ЗА ЛОКОМОТИВСКАТА ВРАТА. ДАЛИ САМО УМОРАТА ОТ МАЧА С ПОРТУГАЛИЯ СИ КАЗА ДУМАТА?

3 ТОЗИ МОМЕНТ МОЖЕШЕ ДА БЪДЕ РЕШИТЕЛЕН В БОРБАТА ЗА ПЪРВОТО МЯСТО В СЕВЕРНАТА "Б" РФГ. МАРИНОВ (ЧО) Е ИЗПЪЛНИЛ ДУЗПА, НО ВРАТАРЯТ НА "БДИН" ЗАХАРИЕВ СПАСЯВА. . .

4 НО ГАБРОВЦИ СЕ РЕАБИЛИТИРАХА ПРЕД СВОЯТА ПУБЛИКА – РУСИ ПЕНЧЕВ, СКОЧИЛ НАД ВСИЧКИ ОСТАНАЛИ, ИЗПРАЩА ТОПКАТА В МРЕЖАТА НА "БДИН".

ЕДВА ЛИ ТОВА Е РЕЗЕРВ!

Отдавна на габровския "Чардафон-Орловец" не бе оказвана такава чест – далеч преди първия съдийски сигнал хилядите му почитатели от града и окръга бяха изпълнили трибуните на стадиона, за да видят своите любимци в директен двубой за първо място в северната "Б" РФГ с "Бдин". За съжаление очакванията за истинско шампионатно дерби не се оправдаха. Може би причина за това беше решителният характер на срещата, който сложи своя отпечатък върху качеството на играта.

Малко футбол можаха да видят присъствуващите тук! Играта беше нервна, разпокъсана; състезателите от двата отбора се надпреварваха да грешат. Първи в създалата се обстановка се ориентираха видинските футболисти. Още в самото начало те разкриха намеренията си: с всички сили и средства борба за равен резултат. Явно такъв край на срещата би ги облагодетелствувал, предвид по-леката програма, която им остава до края в сравнение с техния основен конкурент – "Чардафон-Орловец". Видинци приеха играта в собственото наказателно поле, бранеха се умело и точно и с двама души (Тодоров и Григоров), макар и рядко, атакуваха по-опасно. Пролича безсилието на габровските състезатели. Те се увлякоха в нескончаеми комбинации, които по правило се разбиваха в добре изградения защитен вал пред вратата на гостите. Първият удар към видинската врата – слаб и неточен – дойде едва в двадесетата минута. Секунди след това пробив на лявото крило на домакините бе спрян непозволено в наказателното поле и съдията Радунчев, без да се двоуми, отсъди най-тежкото наказание. Маринов се опита да бие технично, но вратарят Захариев предугади хъла и спаси. В 55-а минута пробив на Стоименов, който през второто полувреме замени успешно слабо играещия Лукач, бе спрян непозволено от видински бранител. След изпълнението на свободния удар Руси Пенчев от отбора на домакините скочи най-високо и през куп от тела успя да насочи топката към мрежата на Захариев.

С това се изчерпа и емоционалното съдържание на този мач, от който предварително се очакваше много. Разбира се, трябва да изключим грубостите, пререканията и симулациите, които продължиха цели 90 минути и дадоха допълнителна окраска на иначе безцветната среща. В това отношение "отлична" оценка заслужиха гостите. За умишлено разкарване на топката и симулация бе предупреден Николов, а за грубо подкосяване без топка Тодоров бе отстранен. Не останаха назад и техните противници. . .

И така, каквито и оправдаващи причини да се изтъкват (нервно напрежение, топло и задушно време, защитна тактика на гостите, скованост и др), равносметката е една – 90 минути слаба игра и никакво желание от никого да покаже нещо, което поне малко да прилича на съвременен футбол. Разочарованието на хилядите зрители беше пълно. Този мач буди редица размисли относно качествата на лидерите в "Б" групите. Логично би било класата на двата отбора, които са най-добри на север, поне да се доближава до нивото на майсторите. Но показаното на игрището – поне в този мач! – говори за твърде чувствителна разлика. След по-малко от два месеца единият от тях ще намери място в елитната група. Едва ли показаното бе добър атестат за класата на северната "Б" група, едва ли е добра препоръка и за нейните водачи!

Велизар ЗАХАРИЕВ
наш протеник

3

4

ПРЕДВИЖДАНИЯТА НА «СТАРТ»

ГФР "А" – БЪЛГАРИЯ "А" 1х

В ГФР:	3 0 0 5-0
В България:	0 0 1 1-2

КАНЕВ – ТОРПЕДО 1

В Хасково:	1 0 0 2-1
В Карлово:	0 0 2 1-4

МАРИЦА (ПД) – МАРИЦА (ПЗ) Х

В Пловдив:	2 0 0 5-2
В Пазарджик:	0 0 3 2-5

ГОРУБСО – СЛ. ГЕРОЙ 1Х

В Мадан:	2 0 0 4-0
В Сливница:	0 1 2 1-6

ГРАНИЧАР – ПИРИН 1Х

В Свиленград:	2 0 0 8-1
В Благоевград:	0 0 3 0-4

МИНЬОР – АРДА Х1

В Бухово:	1 0 1 6-4
В Кърджали:	0 0 3 2-5

ЗАГОРЕЦ – АСЕНОВЕЦ 1

В Н. Заго. ра:	не са играли за п-во.
В Асеновград:	1 0 0 4-2

МАРЕК – ДИМИТРОВГРАД 1

В Ст. Димитров:	1 0 0 3-0
В Димитровград:	0 0 2 0-0

ДОБРУДЖА – КЪРПАЧЕВ 1

В Толбухин:	4 1 0 11-1
В Ловеч:	0 2 4 3-12

КЪНЧЕВ – СЕПТ. СЛАВА 1

В Трявна:	2 1 0 9-1
В Михайловград:	0 1 3 2-7

МЕТАЛУРГ – Ч. ЗНАМЕ 1Х2

В Елисейна:	не са играли за п-во.
В Павликени:	0 0 1 0-1

ЛУДОГОРЕЦ – ЧАРДАФОН ОРЛ. Х2

В Разград:	0 1 1 1-2
В Габрово:	1 0 2 0-4

СВЕТКАВИЦА – ЛОКОМОТИВ (РС) 1

В Търговище:	3 0 2 9-8
В Русе:	0 2 4 3-10

ДОРОСТОЛ – ВАТЕВ 1

В Силистра:	1 1 0 3-1
В Белослав:	0 2 1 0-1

СТАРИ И НОВИ ИМЕНА

3

След олимпиадата в Мюнхен чакахме с нетърпение всяко състезание по спортна гимнастика. Влизаме в залата с трепет и надежда, че най-после преломът е дошъл и ще видим нещо ново, хубаво, което ще заличи неотдавнашните ни огорчения, но за да бъдем справедливи, трябва да отбележим, че такъв "скок" само за няколко месеца е немислим. И така, наблюдавахме поредното състезание, като се стремяхме да откриваме във всяко изпълнение, във всяка нова фигура на подиума, във всяка реплика на треньорите и специалистите залога за бъдещ напредък.

Вторият етап от републиканското първенство по спортна гимнастика в Шумен беше открито с тържество в чест на трима деятели, които от години наред дават своя принос за развитието на българския спорт. С медал на ЦС на БСФС за дългогодишна дейност в областта на гимнастиката бяха наградени Пепа Георгиева и Борис Добрев и в областта на леката атлетика – Величко Кунарев.

Състезанията започнаха първоразредниците и за съжаление веднага навяха

МИНЬОРНО НАСТРОЕНИЕ

Както мъжете, така и жените показаха предимно стари комбинации, при това с често допускане на грешки.

Жалко би било, ако измежду тях трябваше да се подбират българските надежди. Утешава ни мисълта, че някои от най-талантливите момичета и момчета "прескачат" този разред и започват състезанията с кандидатмайсторите или майсторите на спорта. Ако пък целта е да се донесат точки на дружествата, то с това не се прави добра услуга за развитието на българската гимнастика.

Истински хомогенен състав бе само отборът победител ЦСКА "Септ. знаме".

И ПРИ КАНДИДАТ-МАЙСТОРКИТЕ НА СПОРТА – НИЩО НОВО

Няколко единици от 33-те участнички действително привлякоха вниманието и това са заелите челните места: Виктория Джуджева (ЛС), Емилия Костадинова (ЛС), Иванка Желязкова (Берое–СЗ). Но разликата от 12 точки в крайното класиране между първата и последната не показва ясно голямото различие в класата и в подготовката им. Едва при мъжете почувствувахме, че има

НАПРЕДЪК

От началото на състезанието стана ясно, че главните претенденти за оглавяване на класирането са Пламен Андреев (Шумен) и Андрей Керанов (Варна). След непрекъсната гонитба в резултатите от отделните съчетания, преди последния уред – кон с гривни – водеше Андрей Керанов, но прецизното изпълнение на Пламен Андреев и малката грешка, която Керанов допусна на този уред, решиха спора в полза на шуменския представител. Той остави прекрасни впечатления с точната си игра и със завидното качество да се концентрира максимално преди всяко изпълнение. Андрей Керанов се открои особено с волното си съчетание на земя – темпераментно, смело, устремно. Той ще бъде и един от представителите ни на европейското първенство в Гренобъл. Фактът, че кандидат-майсторите на спорта вече се ориентират към изпълнение на много трудни елементи, зарадва специалистите и зрителите. Трима от младите – Росен Димов (Стара Загора), Пламен Андреев (Шумен) и Петър Христов (ЦСКА), показаха двойно превъртане, при това твърде сполучливо.

НАЙ-ИНТЕРЕСНАТА ЧАСТ НА ШАМПИОНАТА

предложиха майсторите на спорта. За първи път през тази година при жените трябваше да се изпълнят задължителни съчетания. За вече утвърдените ни гимнастички: Мая Благоева, Ирина Хитрова, Елена Кирова, Евдокия Пандезова, това едва ли беше тежка задача. Те са ги заучили и

Рени Димитрова – на греда, Красимира Стойчева – на земя. Всички те заедно със състезателката на "Левски-Спартак" Соня Стойнова покриха майсторската норма, въпреки че твърде скоро се състезават в най-високия разред.

Мая Благоева отново беше на висота – сигурна при изпълнението на упоредка, изразителна и пластична на земя, смела при прескока. И този път тя се оказа недостижима за съперничките си.

Естествено център на вниманието бяха мъжете. Класирането от този етап определи четиримата гимнастици, които ще заминат за Гренобъл. Честта на България на европейското първенство ще защищават двукратният европейски шампион на земя Райчо Христов, Стефан Зоев, Гено Радев и младият Андрей Керанов. След продължително пре-

1

2

гимнастиката бяха наградени Пепа Георгиева и Борис Добрев и в областта на леката атлетика – Величко Кунарев.

Състезанията започнаха първоразредниците и за съжаление веднага навяха

МИНЬОРНО НАСТРОЕНИЕ

Както мъжете, така и жените показаха предимно стари комбинации, при това с често допускане на грешки.

Жалко би било, ако измежду тях трябваше да се подбират българските надежди. Утешава ни мисълта, че някои от най-талантливите момичета и момчета "прескачат" този раз-

Гено Радев, който не бе така убедителен в задължителната програма, на волната се показа в най-добрата си светлина. Без да блести в някои от отделните уреди, той се изяви (както винаги) като многобоец.

Георги Тодоров беше точен и стегнат, с по-голяма психическа устойчивост от първия ден на състезанието. Това му отреди петото място в крайното класиране.

Ако трябва да направим обща оценка на този етап, то трябва да го отчетем като оптимистичен. Разбира се, това не трябва да подействува успокояващо на треньорите и състезателите, защото пред стоят важни международни срещи, една от най-големите за годината проява е турнирът "Златните пясъци" и безспорно крайната цел – световното първенство във Варна през идущата година.

Вера МАРИНОВА
заслужил майстор на спорта

1 РАЙЧО ХРИСТОВ – ОТНОВО, СЛЕД ТЕЖКАТА КОНТУЗИЯ, Е НА ПОСТА СИ ЗА ЕВРОПЕЙСКИЯ ШАМПИОНАТ.

2 МАЯ БЛАГОЕВА – СИГУРНА, ИЗРАЗИТЕЛНА И ПЛАСТИЧНА – НЕДОСТИЖИМА ЗА СЪПЕРНИЧКИТЕ СИ.

3 СТЕФАН ЗОЕВ ОСТАНА ЕДИНСТВЕН ДА ЗАЩИЩАВА ИНДИВИДУАЛНАТА ТИТЛА СРЕЩУ СЪБОРНИКА СИ РАЙЧО ХРИСТОВ.

ЗЕМСКОВ КАЗВА «ДА» !

С треньора на националния мъжки отбор Евгени Земсков – кандидат на педагогическите науки на СССР, и майстора на спорта Николай Кулий – методист в националния отбор, разговаряхме преди заключителната част на състезанието. Със завидна дипломатичност те отказваха да задоволят изчерпателно журналистическото ни любопитство по въпросите "Какво ще направи Райчо в Гренобъл?", "Да разчитаме ли на Андрей Керанов"? За Андрей Керанов знаехме, че е млад и талантлив състезател, за който е време да бъде хвърлен в огъня на голямото първенство, а Райчо вече бяхме видели в добра форма и следователно – с големи шансове да спечели европейската титла за трети път. И така разговорът ни протече в орбитата на видяното в дните на първенството и проблемите за съдийството, младите състезатели, новостите. . .

Първите ни въпроси са към Евгени Земсков: "Какви са най-общите Ви впечатления от това състезание?", "Мислите ли, че показаното е на по-високо равнище, отколкото на първия етап в Бургас?"

– Да, според мен нивото на това първенство е по-високо. Подобрение се чувствува, макар че темповете не са, а и не могат да бъдат много бързи. Това, което ме радва най-много, е, че видях как младите гимнастици вече чувствуват вкуса на движението, че трима от тях изпълниха двойно салто в съчетанията си на земя. А нашата цел е да възпитаваме у тях устрем към усъвършенстване и освобождаване от страха пред сръхтрудни елементи. И все пак

Разговорът продължи с Николай Кулий.

– Беше ли съдийството в това състезание на нужната висота?

– Общо взето, у нас съдийството е твърде "меко". Това пролича и в тези състезания. Аз не мисля, че съдиите истински помагат на състезателите, давайки им твърде високи оценки. Гледано обективно, по международния правилник, редица от първите ни гимнастици би трябвало да завършат с оценка 8,60, 8,70 на даден уред. Защо това трябва да ни шокира, ако показаното действително е на това ниво? Разликата в квалифика-

СТАРШИ ТРЕНЬОРЪТ НА НАЦИОНАЛНИЯ ОТБОР ЕВГЕНИ ЗЕМСКОВ ПОЗДРАВЯВА ПОБЕДИТЕЛЯ СРЕД КАНДИДАТ-МАЙСТОРИТЕ ПЛАМЕН АНДРЕЕВ ОТ ШУМЕН.

Снимки: Емил МАНДЖАРОВ
наш пратеник

цията на някои от нашите и международните съдии пролича на големите състезания. Тогава базата е далеч по-ниска и гимнастиците ни получават оценки, които никога не виждаме на вътрешни състезания.

– В какво насока са вашите усилия сега, на какво давате приоритет – на композиционната трудност на съчетанията, или на сигурността и чистотата при изпълненията?

– Ще Ви отговоря с един пример. На големия международен турнир в Рига бяха изпълнени около 8 двойни салта, но някои от тях нечисто, с подпиране или падане. И естествено съдиите бяха безкомпромисни. Следователно първо трябва да се постигне абсолютна чистота и сигурност. Ако труден елемент се удава на някой състезател, той може да го включи в съчетанието си, но това не трябва да бъде с мисълта "или. . . или". Отборът на ГДР в Мюнхен например не допусна нито една груба грешка в което и да било от изпълненията. Не е ли това достатъчно доказателство, че трябва да се стремим към чистота и сигурно изпълнени съчетания (разбира се, съдържащи необходимия минимум трудни елементи от всички групи) пред включването на сръхтрудни, но недостатъчно усвоени елементи.

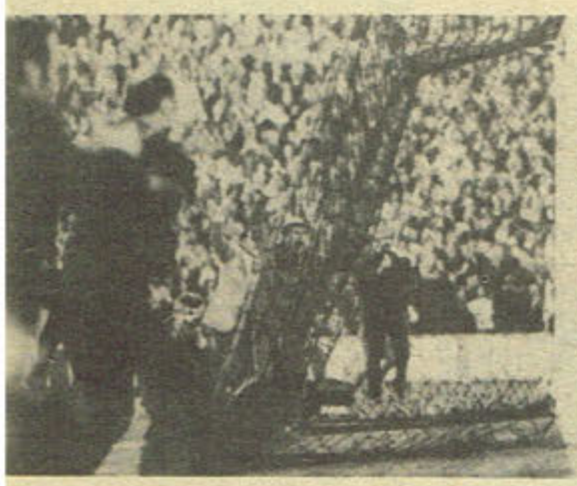
– След Мюнхенската олимпиада бяха направени редица изменения от организационно естество в треньорския и състезателния състав. В какво отношение чувствувате разликата от преди?

– В климата в залата! Струва ми се, че сега и състезатели, и треньори гледат по-зряло, по-реалистично на подготовката.

ПОБЕДА И... БОРБАТА ПРОДЪЛЖАВА

БЪЛГАРИЯ СЕ НАЛОЖИ НАД ПОРТУГАЛИЯ С 2:1 и сега положението в групата е:

1. България	3	009:1 6
2. Португалия	2	117:3 5
3. Кипър	1	031:9 2
4. Сев. Ирландия	0	121:51

ЧЕТИРИМА "НОКАУТИРАНИ" ПОРТУГАЛЦИ И 65 000 ЕНТУСИАЗИРАНИ ЗРИТЕЛИ: 2:0 ЗА БЪЛГАРИЯ

ВЕРОЯТНО не сте забравили (виждали сте това!), че и "Бенфика", и португалският национален отбор използуват много умело левия фланг, където последователно действуват и Симоес, и Еузебио, и Адолфо. Нашият отбор обаче бе готов за противодействие, когато се оказа, че Аугусто е "насочил" този път възпитаниците си точно в обратната посока...

Българската защита се преустрои мигновено. И с разумната, тактически целенасочена игра на Аладжов, който бе затворил зоната си за всички, които се стремяха към нея (фаталната му грешка не попречи на селекционера Младенов да го постави сред най-добре представилите се!), и с натежаването на Пенев към тази част на терена, и с разумните придвижвания на Ивков, който не чакаше "последния момент" пред собствената си врата. А като прибавим към това постоянното активизиране в играта на Зафиров, който постепенно разбра, че може без големи рискове да тръгне и в атака, става ясно защо на португалците бяха оставени толкова малко шансове пред вратата на Йорданов. И за да бъда съвсем точен – толкова нищожни шансове.

ВЕЧЕ (МАКАР ЧЕ ОСТАВА СРЕЩАТА С КИПЪР В СОФИЯ) МОЖЕМ СПОКОЙНО ДА ОТДЪХНЕМ. БЪЛГАРСКИЯТ НАЦИОНАЛЕН ОТБОР НАПРАВИ ОНОВА, КОЕТО Е АБСОЛЮТНО ЗАДЪЛЖИТЕЛНО ЗА ОНЗИ, ЧИИТО АМБИЦИИ СА ДА ИГРАЕ НА ФИНАЛИТЕ НА СВЕТОВНОТО ПЪРВЕНСТВО ПО ФУТБОЛ – ДА ПОБЕДИ СЪПЕРНИЦИТЕ СИ НА СОБСТВЕН ТЕРЕН!

А ПОБЕДАТА НАД ПОРТУГАЛИЯ, ОСВЕН С ДВЕТЕ ТОЧКИ, КОИТО ОТНОВО ИЗВЕДОХА БЪЛГАРИЯ НАЧЕЛО В ГРУПАТА, ИМА И СТОЙНОСТТА НА ПСИХОЛОГИЧЕСКИ УДАР. НЕ Е ТАЙНА, ЧЕ ПОРТУГАЛЦИТЕ СЧИТАХА ИЗБЯГВАНЕТО НА ЗАГУБАТА В СОФИЯ ЗА ЕДИНСТВЕНИЯ "ПРАВ ПЪТ" КЪМ ГФР, ЧЕ ПРЕСМЯТАХА ОСТАНАЛИТЕ ВАРИАНТИ КАТО ТВЪРДЕ РИСКОВАНИ, КАКВИТО ОБИКНОВЕНО СА ВСИЧКИ "ПОСЛЕДНИ ВЪЗМОЖНОСТИ"...

НАРЕД С ТОВА ОБАЧЕ ПРЕДСТОЯТ НОВИ СРЕЩИ – НАШИТЕ НАЦИОНАЛНИ СЪСТЕЗАТЕЛИ ТРЯБВА ДА СПЕЧЕЛЯТ НАЙ-МАЛКО ЕДНА ТОЧКА НА ЧУЖД ТЕРЕН. ТОВА Е ТРУДНА, НО РЕАЛНА ЗАДАЧА. БЪЛГАРСКИЯТ ОТБОР ПОКАЗА ВЕЧЕ, ЧЕ ПРЕВЪЗХОЖДА СЪПЕРНИЦИТЕ СИ И МОРАЛНО, И ФИЗИЧЕСКИ, И ТАКТИЧЕСКИ, ЧЕ ИМА ВЪЗМОЖНОСТ ДА СЕ БОРИ ЗА ПОБЕДА ВЪВ ВСЕКИ ОТ СЛЕДВАЩИТЕ ДВУБОИ! ТОВА ИСКА НОВИ ТЪРСЕНИЯ, ОЩЕ ПО-УСИЛЕНА ПОДГОТОВКА.

ИЛИ С ЕДНА ДУМА: БОРБАТА ПРОДЪЛЖАВА!

ВЕДНЪЖ попитали големия унгарски футболист Флориан Албърт кой отбор счита за голям.

– Голям отбор е онзи – отговорил Албърт, – който от самото начало се стреми да наложи на противника си своята игра, умее в зависимост от обстоятелствата да коригира атаките си към вратата и лесно да се преустройва в хода на срещата.

Именно тези думи на именития център-нападател си припомних в първите няколко минути на мача, когато бе от ясно – по-ясно, че и двата отбора се стремят именно към налагане на собствения си стил, към изтъкването на силните си страни. Португалците като че започнаха по-успешно, пет-шест минути (винаги е по-лесно да се играе така, че на терена да не става нищо. . .) безцелно разиграваха топката, сякаш имаха намерение да я задържат така до края на мача. Но до удар, най-малко психологически, те не успяха да стигнат. Българските футболисти започнаха планомерно да притискат съперниците – всеки свой "човек" и всички заедно – целия португалски състав, за да вземат в края на краищата инициативата, която ги доведе до победата.

– Към десетата минута – ми каза след мача Пенев, – когато видях, че на терена става онова, което искаме ние, бях убеден, че ще играем добре. Поведохме ли с 1:0, бях вече абсолютно сигурен в победата ни.

– Ние загубихме мача – сподели Тони, един от "асовете" на Аугусто – и в това няма нищо чудно. Ние просто не можахме да играем така, както искахме. Нашите съперници не ни позволиха това. А когато в края на мача те ни дадоха някои шансове да покажем онова, което бяхме набелязали предварително, ние вече сами не вярвахме, че можем да не загубим. . .

Именно в тази борба за налагане на волята българите показаха как се печели един решителен двубой, в който като правило "чистата" футболна красота остава на заден план, а виртуозните обработвания на топката и шеметните комбинации отстъпват място на напрежението и схватките за всяка топка. Доказаната и от нашите футболисти "формула", която вече издава добра класа, е проста – като се проявят собствените силни страни, като се подавят добрите качества на съперника...

СПОМНЯТЕ ЛИ СИ "заканата" на Боневи нашите футболисти да "бият" португалците именно там, където те се считат най-силни – в средата на терена? Такива изявления често се забравят, когато бъдат... изпълнени!...

Струва ми се обаче, че португалците загубиха мача точно в онзи момент, когато бяха обезличени в средата на терена. Трудно е да се каже кой даде тон. Дали Стоянов, който трябваше да се "грижи" за португалския "мотор" Тони, или пък Боневи, който не даде нито миг покой на Куаресма. Но и двамата бързо станаха господари на тази част от терена. Стоянов нито веднъж не позволи на Тони да започне онези неочаквани комбинации, наблюдавани в други срещи на синьо-червения отбор. А заедно с това дребния полузащитник не "забравяше" да пресича и пасове, да помага на съиграчите си, да раздава грижливо топката и – дори! – да нанесе един страхотен удар в дирека. Бонев показа, че може да бъде Бонев, когато иска това. Вероятно няма кът от терена, който да не носи следите на неговите бутони – бе готов и да защищава (не само в средата на терена, а и...

БОНЕВ ИМАШЕ ПРЕЗ ЦЕЛИЯ МАЧ ПЕРСОНАЛЕН ПАЗАЧ, НО ТОВА НЕ ПОМОГНА НА ЕУЗЕБИО И КОМПАНИЯ (СНИМКАТА ВЛЯВО); СТОЯНОВ НЕ ОСТАВИ НАДЕЖДИ НА ТОНИ, А КОГАТО ТРЯБВАШЕ СЕ НАМЕСВАШЕ И "ПРУГАЛЕ". ДОРИ СРЕЩУ ЕУЗЕБИО (СНИМКАТА ГОРЕ); ЕДВА ЛИ МИХАЙЛОВ МОЖЕШЕ ДА РАЗЧИТА НА УСПЕХ, КОГАТО "ЛЪЖЕШЕ" НА МЯСТО ЧЕТИРИМА ПОРТУГАЛЦИ (СНИМКАТА ДОЛУ).

Снимки: Вико ГЪРОВ, ЕМИЛ МАНДЖАРОВ и Георги ДОЙЧИНОВ

ПОРТУГАЛИЯ ПРЕЗ ОКТОМВРИ

...Португалската група пристигна в София, заредена със солидна доза оптимизъм. И ръководители, и играчи бяха в отлично настроение. Не го споделяха само журналистите, които съвсем не бяха убедени, че португалците могат да избегнат загубата. Точно тази трезва оценка ни накара след мача да заговорим един от представителите на португалската преса, г. Родриго ПИНТО, главен редактор на спортния вестник "Рекорд":

– Има ли принципна разлика между португалския отбор, който игра в София и отбора, който стигна до финала на световното "мини-първенство"?

– Трудно ми е да направя точно разграничение. Има обаче разлика в състезанието – В Бразилия първенството не беше "истинско", играеше се "по-лек" футбол. Но така или иначе, нашият отбор не е онова, което бе в миналото. Нито Тони е Колуна, нито Симоес може онова, което вършеше Аугусто, нито Еузебио напомня добрите си години, нито пък имаме нов Торес...

– Как виждате отбора на Португалия през октомври?

– Бих предвидил сигурна победа на нашия отбор, ако вярвах, че резултатът в София е реален. Точното съотношение на силите на стадион "Васил Левски" трябваше (и можеше!) да се изрази от една победа с 3-4 гола в полза на България. Не вярвам, че щастието винаги ще бъде на наша страна. Мачът в Лисабон ще бъде много тежък и аз не се наемам да кажа кой от двата състава ще "страда" повече през 90-е минути. Впрочем няма да се изненадам, ако срещата в Лисабон бъде без значение за класирането в групата.

...Споделяме този разговор с една единствена цел: нашият отбор внушава респект на свой главен съперник, който сам ни подсказва, че можем да търсим победа както "някъде във Великобритания", така и в самия Лисабон!

А това вече беше три четвърти победа!...

ОСТАВАШЕ последната, обикновено най-трудната четвърт – играта на нападението. Всеизвестно е, че тази част на отбора предизвика най-много търсения, най-много проби. Трудно е да се каже дали друг негов състав би играл по-добре. Във футбола този въпрос никога не може да получи отговор... Но така или иначе, единствен Денев бе на висота – пробивите му всяваха респект, дори когато не завършваха успешно; остротата в играта му носеше онзи физически натиск към вратата на Енрике, без който победата бе немислима; ударът му след майсторската комбинация с Бонев отприщи бента така, че вълните на българския отбор не можеха да не пометат португалската съпротива. Иначе Михайлов и докрай не се отказа да преодолява трима-четирима защитници върху... една кърпа за нос (излишните килограми са се отразили фатално и върху пъргавината, и върху скоростта на действ...

ЕНРИКЕ / ЗАКРИТ ОТ АРТУР - 2/ УСПЯ ДА ОТКЛОНИ ТОПКАТА, КОЯТО БОНЕВ /8/ ВЕЧЕ ВИЖДАШЕ В МРЕЖАТА; ТОЗИ СВОБОДЕН УДАР ПОКАЗА ГОЛЕМИТЕ ВЪЗМОЖНОСТИ И НА ДВАМАТА.

Митьо ЕКСЕРОВ

КРУШАТА НЕ ПАДА ДАЛЕЧ ОТ ДЪРВОТО

1

Винаги когато някой започне да хули спортистите, се замислям за родителската любов.Тази любов, която ни кара по стотици пътища да търсим доброто за своите деца... за да им го дадем наготово. Тази любов, която ни кара да не гледаме реално на възможностите на своите потомци, която понякога компрометира нашите морални принципи... За да им бъде леко на децата ни, да ги устроим по-добре и в без това хубавия живот, който ги очаква...

Спомням си един случай преди години – на брега на морето. Едно три-четири годишно дете не искаше да влезе в никакъв случай във водата. Единият от тях – Трендафил – е дори и световен рекордьор за юноши... Сигурен съм, че когато е покорявал рекордната тежест, той е помислил и за своя баща – щангиста, който заставаше на състезателния подиум заедно със своите синове. На кого е било по-леко – на младите, бликащи енергия синове или на бащата-състезател?

– Преди години посетих треньора по вдигане на тежести Илия Николов, бивш състезател от националния ни отбор –разказва отговорният секретар на БФВД Асен Стоев. – Тогава той живееше при лоши условия, а имаше трима синове... Когато влязох в жилището, малчуганите вдигаха гири. Попитах, защо не е по-настойчив, за да се реши жилищният му проблем, тъй като при тези условия е трудно възпитанието на синовете му, пък и за здравето им е опасно. Тогава той ми посочи... тежестите, с които "работеха" децата...

Да, спортът не само дава здраве, той възпитава. И това отлично го разбират спортистите. В спорта няма лекота и охолство! Когато си спортист, е много по -трудно да получиш и образование, а и след приключването на сравнително кратката-спортна"кариера", ако не си подготвен добре за живота, няма да намериш и "топло" място... Наистина, ако станеш шампион или рекордьор, ти остава славата... Но ако станеш! Сега изискванията в спорта растат не с години, а с дни... Ако на бившите спортисти е било трудно, на децата им ще бъде стотици пъти по-тежко... А спортът иска много, за да даде "малко"... Никой не е сигурен, че ще стане шампион – на който и голям шампион да е потомък... Защото има и други силни състезатели, има и стотици случайности... Но това "малко", което ще получат децата на спортистите, им стига – те ще станат хора не само физически крепки и красиви, но и духовно израснали, хора, научени на труд, постоянство, на честност... Истината е, че спортът дава много...

По време на един решителен мач за републиканско първенство в женския отбор на ЦСКА "Септ. знаме" добри прояви имаше Нели Милева. Но в игрището избухна спор и Нели – случайно ли или нарочно – пропусна да спаси две топки. Треньорът поиска смяна, извади я от игрището и я "замрази" на пейката. От трибуните реагираха: "Пусни я да играе! Не виждаш ли, че губите!" Но мачът завърши без Милева – тя не бе между ликуващите победителки. Треньорът Петър Милев даде хубав урок на своята състезателка и ... дъщеря.

"Обвиняват" Жулиета Шишманова за тежките натоварвания, на които подлага своите състезателки... Постиженията обаче на нашата художествена гимнастика показват, че нейният метод на тренировка е верен, правилен... И ако има някой, който се съмнява все още в това, нека отиде да проследи работата в тренировъчната зала на младата ни надежда Кристина Гюрова. Сигурно ще съжалите това миловидно момиче за тежките натоварвания. А Шишманова никак не я жали... така както не жали себе си. Но и кой би искал по-леки тренировки, когато Кристина Гюрова е дъщеря на... самата "жестока" треньорка? А знаете ли колко тежки са тренировките на състезателите при бившия национал по ски Борис Златарев. Много снежни върхове трябва да изкачиш заедно с него, много "върхове" на психическо и нравствено каляване е нужно да преодолееш при него, докато стигнеш висотите на спортното майсторство... Така, както прави това с него и най-добрата ни алпийка Антоанета Златарева – дъщеря му.

Има още десетки, ако не и стотици примери за това, как синове и дъщери поемат "щафетата" от своите родители спортисти. Някои от тях ще станат шампиони и ще надминат дори и своите именити "съименници", други ще се задоволят с по-скром ни постижения, трети само ще обикнат спорта. Но всички те, децата на нашите бивши спортисти, ще носят с достойнство имената на родителите си – те ще станат истински, добри граждани. А това е най-важното, това е всичко, което искам спортистите от своя спорт, когато му посвещават децата си.

Борис КОВАЧЕВ

ФАМИЛИИ НА ШАМПИОНИ

Прочутите наши народни борци в далечното минало са предавали своето изкуство и своята сила от поколение на поколение. За цели фамилии се е говорило с уважение – фамилии на юначни мъже. . .

Този хубава традиция се възроди и в съвременната българска борба – синовете повтарят "щафетата" от своите бащи и стават шампиони. Такива, каквито са били бащите им. . . Световният шампион Петър Крумов, сега журналист, бе посветен в борбата от своя баща – бившия изтъкнат състезател Крум Петров. Шукри Ахмедов – два пъти балкански шампион и една от големите ни надежди, е син на прославения Любен Ахмедов. С особено силни прояви напоследък се откроява младият национал Юсуф Саидов – синът на Саид Мустафов. . . Добре се развиваше като борец и Марин Колев – синът на Колю Маринов. За съжаление Марин "изневери" на спортсменския дух на своя баща. А другите? Всеки един от тях има своите успехи, които са гаранция за израстване в този труден спорт. Всеки един от тях крие в своята сила част от силата на баща си, чистица от волята му за победа о волята на неговия баща, трудолюбието му и техниката е трудолюбието и техниката на баща му.

1 БАРЧОВСКИ – МЛАДШИ СРЕЩУ БАРЧОВСКИ – СТАРШИ. . .

2 БАЩА И ДЪЩЕРЯ – БОРИС ЗЛАТАРЕВ И АНТОАНЕТА ЗЛАТАРЕВА.

3 ТЕЗИ ТРИ МОМИЧЕТА МОЖЕ БИ ЩЕ ВЪРНАТ НА БЪЛГАРСКИЯ ВОЛЕЙБОЛ ИМЕНАТА ЧАКЪРОВИ И ШАХАНОВИ. . .

4 СКОКОВЕТЕ СА ЕЛЕМЕНТИТЕ, КОИТО ПРИВЛИЧАТ МНОГО В ИГРАТА НА МАДЛЕН ЗАХАРИЕВА – АТЛЕТИЧНА ГИМНАСТИЧКА.

5 ЕДНА МНОГО ОСПОРВАНА СХВАТКА НА ТЕПИХА ПО ВРЕМЕ НА ПАУЗА ОТ ТУРНИРА "НИКОЛА ПЕТРОВ" – 1973. . . САШКО СРЕЩУ ПЛАМЕН. СИНЪТ НА КИРИЛ ПЕТКОВ СРЕЩУ СИНА НА ПЕТКО СИРАКОВ – КРУШАТА НЕ ПАДА ДАЛЕЧ ОТ ДЪРВОТО. . .

Снимки: Емил МАНДЖАРОВ
Янко ГЪРОВ
Людмил ВЛАХОВ

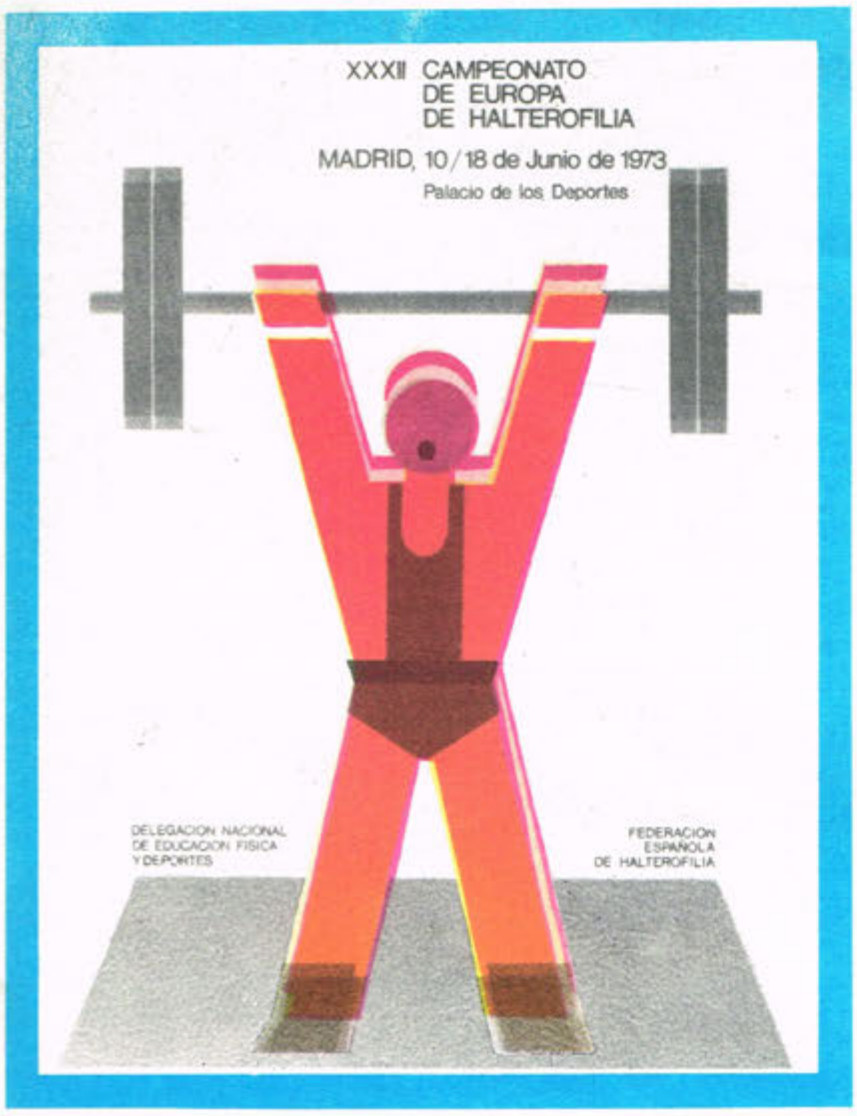

5

4

ИЗ РОДОСЛОВНОТО ДЪРВО НА НАШИЯ СПОРТ

Много са примерите за спортисти, чиито синове и дъщери тръгват след тях по пистите, залите, игрищата, басейните...

Змс ИВАН ВЕСЕЛИНОВ: Вержиния Веселинова – рекордьорка на гюле за девойки мл.в., в нац. отбор за дев. ст.в.; Веселин Веселинов – щангист, една от нашите млади надежди; Елена Веселинова – състезателка по гимнастика и лека атлетика; змс СТОЯН ОРМАНДЖИЕВ: мс Антоанета Ормандживева – бивша рекордьорка по плуване; Стефан Ормандживев – футболист от "Граничар"; змс ЦВЕТАНА БЕРКОВСКА и змс ДИМИТЪР ЗАХАРИЕВ: мс Мадлен Захариева – нац. състезателка по худ. гимнастика; змс ПЕТЪР ПОПАНГЕЛОВ: Петър Попангелов-младши – голямата ни надежда в ски-спорта; змс СТЕФАН ШИВАЧЕВ: Томи Шивачев – състезател в пионерския отбор на "Пощенец"; змс ЙОНА АРСОВА и мс ЙОНЧО АРСОВ:Венцислав Арсов – футболист в "Локомотив" (Сф); СТЕФАН ПАУНОВ: Тодор Паунов – футболист в "Академик" (Сф); мс ДИМИТЪР АНДОНОВ: Божидар Андонов – футболист в "Перник"; мс АТАНАС МАНОЛОВ: Красимир Манолов – футболист в юношите на "Локомотив" (Пд) и в разширения нац. състав; змс ВАСИЛ СПАСОВ: Валентин Спасов – баскетболист от националния ни отбор – загинал трагично; Румен Спасов – баскетболист от "Левски-Спартак"; ХАРАЛАМПИ ЧАКЪРОВ: мс Ангел Чакъров – рекордьор по плуване; мс КОЛЮ ТАСКОВ: Людмил Тасков – волейболист от отбора "Олимпийски надежди"; мс ЯКИМ ЛИЛКОВ: Светла Лилкова – с най-добри постижения за момичета, родени 59 – 60 г.; мс ДОРОТЕЯ СТЕФАНОВА и мс ВАСИЛ ЗЛАТАРЕВ: Иво Златарев – състезател по плуване; мс СТЕФАН ПОПОВ: Бранко и Николай Попови – състезатели по плуване; змс СТОЯН АЦЕВ: Емил Ацев – боксьор в "Левски-Спартак"; змс ДОБРИНКА ДЖАМБАЗОВА и мс ВЕЛЮ ВЕЛЕВ: Рени Велева – баскетболистка от "Славия" и нац. отбор – девойки; мс БОРИС СТАВРЕВ: Борис Ставрев – младши, шампион за пионери – ски.

Класиката затова е класика – за да чувствува себе си за аксиома, неуязвима от промени и "ревизии". Но ето че самите "жреци" на тежката атлетика се видяха принудени да се обявят срещу своето творение – така наречения "класически трибой". И по-специално – срещу неговата първа съставна част, повдигането. За или против това движение? – този въпрос бе поставен пред Международната федерация по вдигане на тежести още на олимпиадата в Мексико. Становищата тогава бяха противоречиви, но през следващите 4 години натежаха аргументите на реформаторите: това упражнение позволява субективни преценки и различен критерий у съдиите, а това винаги носи само вреда на спорта; изпълнението му пък пренатоварва и често травмира поясната област на гръбначния стълб, а това вреди на състезателите. Така че на конгреса на федерацията, състоял се по време на Мюнхенската олимпиада, повдигането бе премахнато и с това "класическият трибой" стана. . . двубой, включващ сумата от останалите две движения: изхвърляне и изтласкване. Като база за установяване на новите европейски и световни рекорди ще бъдат взети най-добрите постижения, постигнати на съответните първенства през тази година. Първото от тях, XXXII първенство на Европа от 10 до 18 юни в Мадрид, ще запише първата страница в историята на тежкоатлетическия двубой. Но във вдигането на тежести двубой Всъщност винаги е имало: между мишци и щанга, между воля и стомана. И той продължава. Продължава и триумфът на Човека.

ДВУБОЙ Е

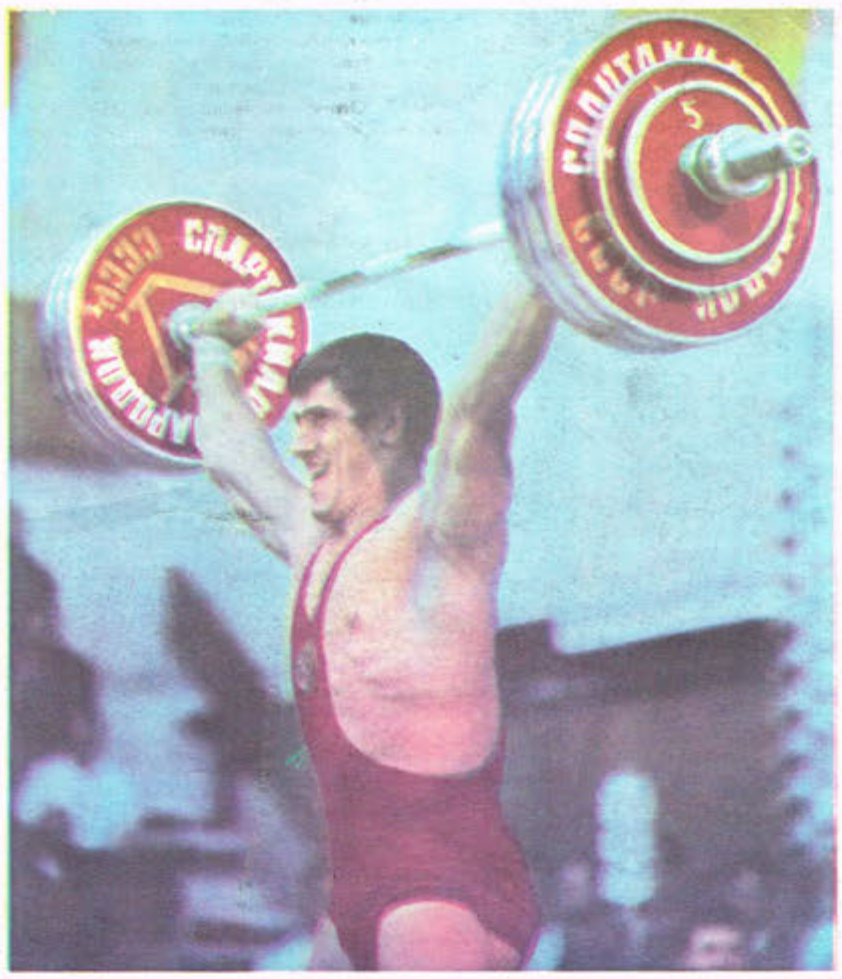
СССР Е ГОЛЕМИЯТ ФАВОРИТ

Затишие пред буря. Така може да се определи положението по европейските подиуми в навечерието на шампионата на стария континент. Анализите и оценките след Мюнхен се пречупваха през призмата на множеството въпросителни, поставени от "двубоя". Може би затова нямаше нито едно голямо състезание, нито една среща на елита на Европа. Липсват всякакви прогнози и предсказания за изхода от борбата на подиума в Мадрид. Оскъдните сведения, промъкнали се през "глухи уши" от различните краища на континента, говорят за трескава подготовка на състезатели, за търсения и експерименти на треньори и специалисти. Но всичко се върши при закрити врати, данните и резултатите са все още в бележниците на треньорите.

А апетитът на асовете е твърде изостren. Всеки иска да запише пръв името си в графата на новите рекордьори в двубоя.

Едно е безспорно. И на този шампионат големият фаворит си остава отборът на Съветския съюз. Богатирите с герба на СССР ще бъдат отново най-сериозните претенденти за медалите и отборната титла. Треньорите имат "богат избор", а конкуренцията за място в сборния отбор е на свръх високо ниво, гаранция за излъчването на силен и хомогенен състав за подиума в "Палацио де депортес". Неотдавна една анкета между най-силните съветски щангисти, световни рекордьори в най-тежката категория през последните 40 години, сред които личат имената на Алексеев, Власов, Жаботински, а също така Медведев, Куценко и Амбарцумян от по-старото поколение, показва недвусмислено, че и при двубоя съветските щангисти са в състояние да свирят първа цигулка в световната тежка атлетика. Разбира се, кои ще получат виза за Мадрид, ще покажат резултатите от шампионата на Съветския съюз, състоял се тези дни в Донецк.

Наред със съветските щангисти преки съперници на нашите състезатели в отделните категории ще бъдат още мнозина асове от редица силни в този спорт страни, като Фъолди, Бенедек и Хорват от Унгария, Качмарек, Скоч и Ожимек от Полша, които след Мюнхен не са се изявявали. Няма сведения за подготовката на олимпийския шампион Йенсен (Норв), бронзовите медалисти Бетембург (ШВ) и Силвино (Им), а така също за щангистите на Финландия, ГДР и ГФР и други силни единици, способни да огорчат мнозина претенденти.

ФЕНОМЕНАЛНИЯТ ДАВИД РИГЕРТ /СССР/ Е СВЕТОВЕН РЕКОРДЬОР В ДВЕ КАТЕГОРИИ: ДО 82,5 И ДО 90 КГ.

ЩАНГАТА СТАВА ВСЕ ПО-ТЕЖКА

Популярният Хари Белафонте със смъртно уморен глас пееше една също така популярна по времето песен за негъра-докер, който вдига по шестнайсет тона на ден. Песента така и се казваше: "Шестнайсет тона на ден", и беше шлагер тогава, когато нашите щангисти са се учили да пеят "Зайченцето бяло". Така че едва ли я помнят... Но ако я чуят сега, тя би могла единствено снизходително да ги разсмее: какви ти шестнайсет тона – вече са забравили деня, когато да не вдигат поне по два пъти повече! Особено пък сега, когато остава месец до европейското първенство в Мадрид, подготовката е навлязла в последния си етап и в плана на старши треньора на националния отбор Иван Абаджиев е записано: "...увеличаване на натоварванията за сметка на броя на упражненията и на опитите, извършвани с максимално напрежение..." Кратко и ясно и напълно достатъчно, за да формулира генералната линия, след като от февруари досега всеки един от кандидатите е проверен в по едно-две истински състезания и е заслужил доверието да се готви за предстоящото, най-истинското.

– Засега край на състезанията – казва Иван Абаджиев. – Тъй като всеки има нужда от създаване на качества, а не от проверката им. Проверката ще бъде на подиума в "Палацио де депортес"...

А трудът на съграждането кипи в залата за вдигане на тежести в комплекса "Диана", където "генералният план" получава своите детайлни измерения. Първо в онези мрежести листчета с безброй графи, които всеки състезател получава преди всяка тренировка и сам трябва да попълни с цифрите през ръцете му килограми и тонове, с броя на опитите и успеха при изпълнението им, а след това по най-простия начин, с обикновена химикалка. И момчетата ги попълват еднакво съвестно, без да кръшкат на подиума и край стаканите, без да "надписват" в сметките. Защото еднакво разбират Суворовата максима за обратната пропорционалност между потта в ученето и кръвта в боя: и тези от "мюнхенската гвардия" – Н. Нуркян, Ат. Киров, Мл. Кучев, Й. Биков, А. Николов, Ат. Шопов, Ал. Крайчев, – които доказано са изпитали какво значи (и как се става) олимпийски и световен шампион, и по-младите – Н. Колев, Н. Каменополски, Г. Тодоров, Р. Русев, Ат. Радев, – които тепърва чакат своя "звезден миг" (и се борят да го приближат час по-скоро).

Пък и уж движенията намаляха, уж го няма вече повдигането, а щангата не става по-лека... Дори по-тежки стават проблемите пред някои състезатели като капитана на отбора Младен Кучев – признат "ярмайстор" в повдигането, или Александър Крайчев, който винаги имаше аванс от "инкриминираното" упражнение. Сега бившите им предимства се обръщат срещу тях и трябва да се търсят резерви за компенсирането им. И те ги търсят с помощта на своя уважаван треньор, който добре разбира, че всяко изоставане, всяко забавяне на преустройството е фатално. И съчетава доверието към състезателите с проверката на изпълнението – като висша форма на доверие... Просто е невероятно как Абаджиев успява едновременно да отговаря изчерпателно на въпросите на интервюиращия го колега от Полша и да държи под око "полесрежението", пръв да дава знак за тишина и внимание, когато някой подходи към рекордна за него тежест "с максимално напрежение" – нали така беше записано в плана. Дясната му ръка – неговият помощник Йордан Иванов, от неотдавна вече сам е старши треньор – на младежкия национален отбор. Но тук са личните треньори на националите, дошли от ЦСКА, "Академик" и "Етър", от "Асеновец", "Берое" и "Мизия" (Кнежа), които показват, поправят, съветват, контролират. И не само своите състезатели. Тук, както и преди, е д-р Георги Георгиев, който гледа, слуша и мери тренировката с неговски, лекарски измерения, тук е и приветливият масажист Йордан Узунов, през чиито яки ръце се влиза и излиза от залата.

Тук са всички, чието ежедневие се нарича труд.

НА КИЛОГРАМИ НУРИКЯН И КУЧЕВ ОБЩО СА КОЛКОТО КРАЙЧЕВ. НО УСПЕХИТЕ И НА ТРИМАТА ИМАТ ЕДНАКВА ТЕЖЕСТ НА МЕЖДУНАРОДНИЯ ПОДИУМ.

ПОЗИЦИИТЕ СЕ ЗАПАЗВАТ

Всяко изменение в правилата на даден спорт, промяна в дисциплините, начина на провеждане на състезанията или класирането водят до редица промени в методиката на подготовка на състезателите, организацията на тренировъчния процес, поставят нови тактически задачи. Отпадането на повдигането при състезанията на щангистите засяга всички състезатели, треньори и деятели на този спорт, внася нови моменти в неговото развитие. Но кой че ли най-бърза реакция се изисква от старши треньора на националния отбор, заслужилия треньор Иван АБАДЖИЕВ, герой на социалистическия труд. Интересно е да чуем неговото мнение.

– Какво мислите за решението на международната федерация да премахне повдигането?

– Засега аз все още не мога да се произнеса доколко мотивировката е убедителна и дали решението ще бъде полезно за нашия спорт. Това ще покаже бъдещето и практиката, състезанията. А задача на научните работници е да решават по-бързо проблемите, произтичащи от това решение.

– Какво отражение има то върху методиката на подготовка на състезателите?

– Новата обстановка поставя сериозни проблеми преди всичко при корекцията на методиката на тренировъчния процес. С отпадането на повдигането отпадат и цяла група упражнения и подготвителни движения, използувани досега. Това стеснява чувствително общия арсенал от упражнения и средства за развиване на общите и специални физически качества на щангистите.

А тези упражнения допринасяха и за увеличаване на тонажа при работата. С отпадането на повдигането се намалява въздействието върху гръдната мускулатура и разгъвачите на ръцете поради това, че специфичните за него упражнения ще трябва да бъдат заменени с други. Задачата сега именно е да се намерят бързо най-ефективните упражнения и средства за тренировка, които ще заместят пълноценно използуваните досега.

– Печелим или губим ние от новата ситуация?

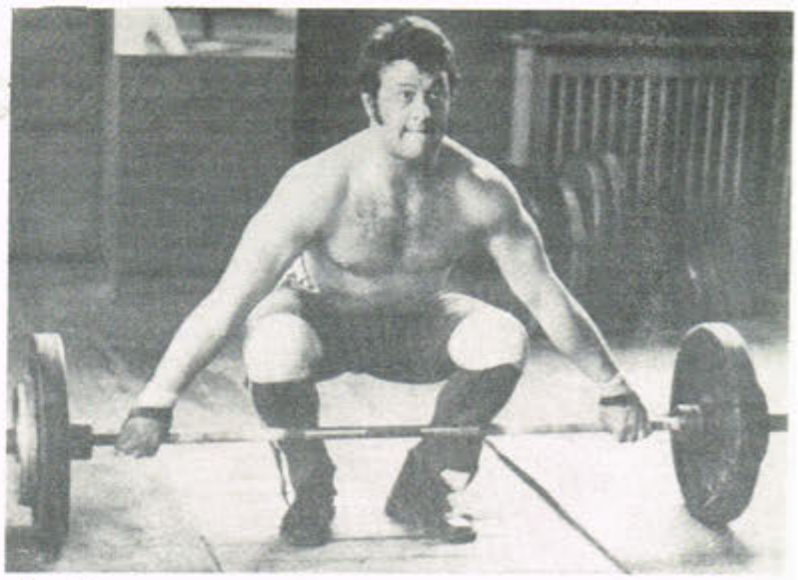
– Имахме известно преимущество в тробоя, защото мнозина от нашите състезатели имаха добри постижения в повдигането.

Разбира се, имаше и такива, които сега ще бъдат облагодетелствувани. Впрочем това важи и за всички отбори в света. Така че позициите са равни. Главното е, че в момента нашите състезатели атакуват такива постижения в двете движения, които дават основание да вярваме, че ще се представим достойно в Мадрид.

НОВО ИМЕ

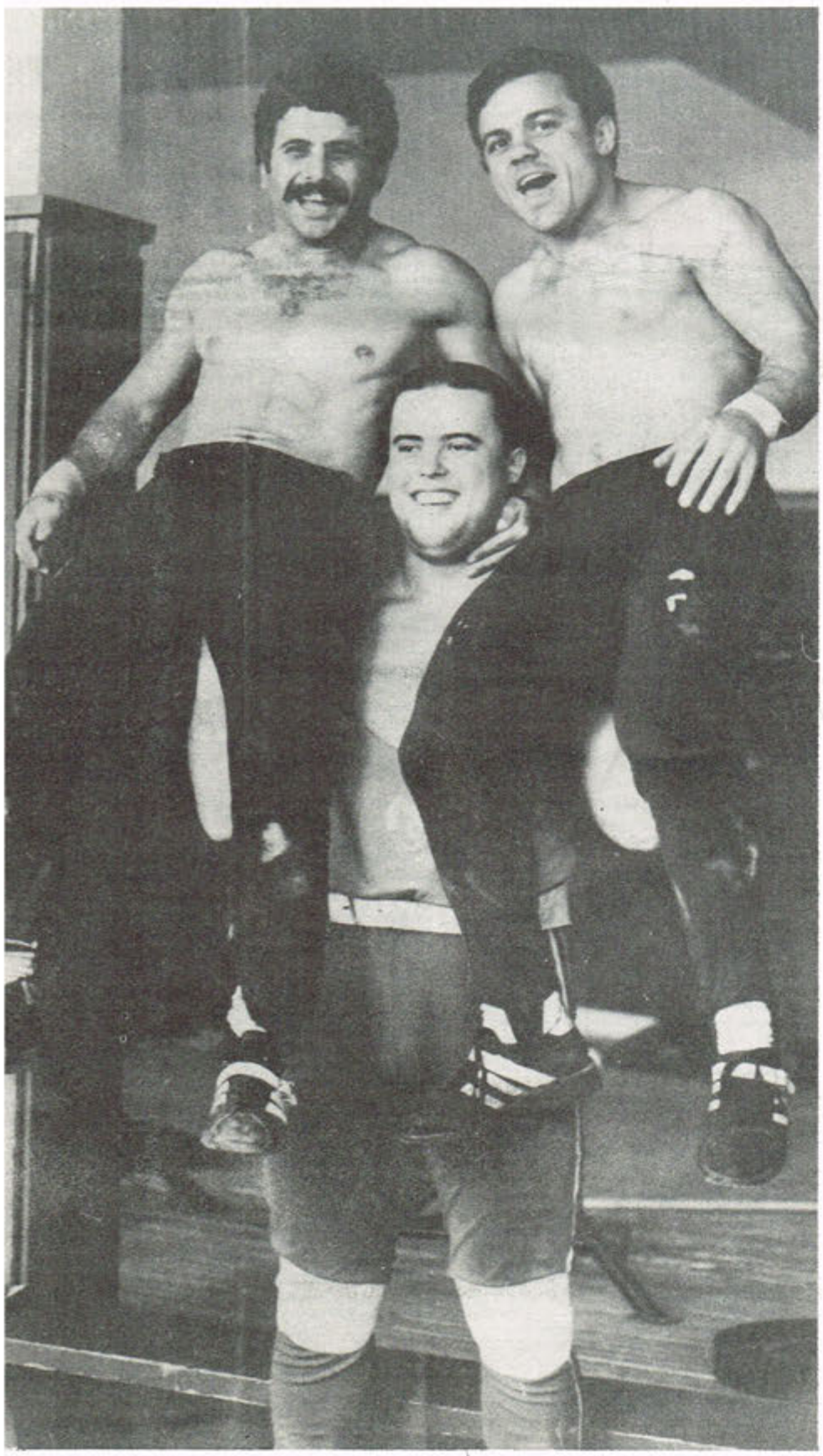
Олимпийски шампион Андон Николов, олимпийски вицешампион Атанас Шопов – каква шампионска "компания" се е събрала в категория до 90 kг! На която може да завиди всеки треньор, от която може да се сепне всеки съперник. Всеки друг – да, но не и АТАНАС РАДЕВ, който неотдавна на състезанията за Дунавската купа на три пъти се изкачи на почетната стълбичка и с резултат 347,5 kг (155+192,5) дръзко се нареди редом до именитите си съотборници. Някъде – редом, другаде – дори преди тях; Андон изтласква 190 kг, а Атанас – 7 kг повече; Шопов изхвърля 142 kг, а Радев – още 13. . . За да станат трима претендентите за титулярното място в категорията, да нараснат и грижите на Иван Абаджиев. Но, както се казва: "Дай, боже, всекиму такива грижи. . ."

Всъщност 23-годишният студент във ВИФ "Г. Димитров" не е съвсем ново име сред щангистите. Започнал кариерата си преди 8 години в Пазарджик при треньора Георги Лазаров и записал се сред

световните юношески рекордьори, Атанас Радев бе сполетян от лоша контузия през 1970 г. и операция в коляното го извади за две години от строя. С воля и упоритост обаче младият щангист, който се възхищава от Йордан Бикова и благоговее пред Давид Ригерт, се завърна достойно при любимия спорт. И това пречи на Иван Абаджиев да му намери други пропуски, освен все още недостатъчната подготовка – съвсем естествена при принудителната пауза и след като се знаят пословичната взискателност на заслужилия треньор и "стандартите" на възпитаниците му. Но когато е налице желанието да се тренира, това не е "болка за умиране". А на Атанас Радев не липсва желание – нито да тренира, нито сам да стане шампион сред шампионите. . .

ИНАГИ Е ИМАЛО

«МИНИАТЮРНИЯТ ХЕРКУЛЕС»

Когато преди десет години Зигмунд Смалцеж послуша съвета на треньора по вдигане на тежести Аугустин Джеджиц и се раздели с гимнастиката, малцина му предричаха голямо бъдеще като щангист. И наистина, докато на гърдите му заблестят първите медали, мина доста време. Трябваше да вдигне хиляди тонове желязо, преди да стане шампион на Полша в най-леката категория. А началото на блестящата си серия от международни успехи постави едва преди година и половина, когато на европейското първенство в София след ожесточена борба с унгареца Холцрайтер стана пръв в своята категория. Няколко месеца по-късно отличното постижение от 340 kг в трибоя му бе напълно достатъчно, за да се върне като световен шампион от Перу. Следващото голямо изпитание за Смалцеж бе европейското първенство в Констанца, където успя да защити титлата си в борба със съветския щангист Гнатов. От този момент полският тежкоатлет стана пълновластен господар в категорията до 52 kг. Своето превъзходство "Миниатюрният Херкулес" показа и по време на олимпийските игри в Мюнхен, където никой от неговите съперници не успя да го изпревари. С 337,5 kг в трибоя дебютантът в полския отбор донесе първия златен медал за страната си.

Зигмунд Смалцеж е от "съсловието" недоволни състезатели, които приемат всеки успех с известна резерва. Сега неговите усилия са насочени към подобряване на световните рекорди, на които придава голяма стойност:

– По време на олимпиадата имах реални шансове да подобря световния рекорд, но не успях.

Мисля, че едно е да победиш противника си, благодарение на по-малкото си тегло, друго е да го изпревариш с няколкостотин грама на подиума, а съвсем друго, ако подплатиш спечеления медал с нов световен рекорд. И ако трябва да се уважава някой, това са спортистите, които постигат последното...

30 МЕДАЛА ОТ 16 ПЪРВЕНСТВА

Българските щангисти стъпват за първи път на европейския подиум на XV първенство на континента през 1955 г. В Мюнхен и оттогава са редовни участници в шампионатите на Европа с изключение на 1957 г. в Катовице. Ето впрочем баланса ни в европейските първенства по вдигане на тежести:

дата	град	зл	ср	бр	об	т.	кл.
XV. 1955	Мюнхен	–	–	1	1	11	VII
XVI. 1956	Хелзинки	–	1	1	2	12	V
XVIII. 1958	Стокхолм	–	1	–	1	14	IV
XIX. 1959	Варшава	–	1	1	2	15	III
XX. 1960	Милано	–	2	–	2	11	V
XXI. 1961	Виена	–	–	–	–	8	V
XXII. 1962	Будапеща	–	–	2	2	14	IV
XXIII. 1963	Стокхолм	–	–	2	2	12	IV
XXIV. 1964	Москва	–	–	–	–	2	XII
XXV. 1965	София	–	1	2	3	20	IV
XXVI. 1966	Берлин	–	–	–	–	12	V
XXVII. 1968	Ленинград	–	–	1	1	13	IV
XXVIII. 1969	Варшава	2	–	1	3	21	IV
XXIX. 1970	Сомбатхей	1	1	–	3	21	IV
XXX. 1971	София	–	1	2	3	23	IV
XXXI. 1972	Констанца	2	3	1	6	39	II
ВСИЧКО		5	11	14	30	248	

Така в 16 първенства нашите тежкоатлети са завоювали общо 30 медала, а в отборното класиране движеното сочи възходяща линия.

Д-Р ГЕОРГИ ГЕОРГИЕВ СЪЩО ДАВА СВОЯ ПРИНОС, ЗА ДА РАСТЕ ТЕЖЕСТТА НА ЩАНГАТА.

Страницата е подготвена от Петър ЙОРДАНОВ, Стоян ГЕТОВ и Даниел ВЕСЕЛИНОВ
Снимки: Емил МАНДЖАРОВ

ОБЕЛИСК НАД ОБЛАЦИТЕ

На височина 3375 метра в един от проходите на главния кавказки хребет се издига обелиск с изображение на съветски войник и момиченце, което е сключило ръчички около шията му. Върху сребристата плоча со изписани вълнуващи думи: "През 1942 г. съветските воини-алпинисти Сидоренко, Малеинов, Двалишвили, Кухтин, Моренец и Одноблюдов пренесоха през този проход 230 деца и ги спасиха от фашистката чума."

..В три часа през нощта работническото селище Тирнауз бе вдигнато по тревога. По телефона съобщиха, че фашистите са преминали в настъпление. Никога по-рано Баксанската клисура не е била толкова оживена, както през тия паметни августовски дни на четиридесет и втора година. Неспирният грохот на пенливия Баксан се преплиташе с пронизителните викове на говедарите, с плача на децата. Нагоре по клисурата пъплеха жени, деца, възрастни работници.

Когато алпинистите за трети път слязоха от прохода в селището Тегенекли, шосетата към Нальчик и Карачай вече бяха прерязани от фашистките войски. В селището чакаха спасение още около 1500 жени, деца и старци. Оставаше един-единствен път за оттегляне – през заснежените проходи на Кавказ.

...Пътят към прохода е отвъд реката. Зачестиха сипеите, а малко по-нататък, зад гребена от морени, се показа ледник, целият обсипан със скални парчета.

– Пукнатини! Внимание, пукнатини! – понесе се по веригата зловещо предупреждение.

И изведнъж 8-годишният Юра Чувильов размаха ръце, подхлъзна се и изчезна в пукнатината. За щастие тя не бе дълбока. Виктор Кухтин бързо заби ледената кука и се спусна долу по въжето. Юрик беше спасен.

Но най-трудното препятствие по пътя нагоре беше ледената издатина с форма на кокоши гърди. В началото на лятото, когато е покрита със слой твърд сняг, изкачването по нея не изисква специална подготовка. Трябва само да внимаваш и да забиваш здраво обувките си в снега. Друго е през август, когато снегът се топи и всичко се покрива с лед. Ако се подхлъзнеш, спасение няма.

– Трудно ще е без котки и ледокопи, Льоша – тихо каза Двалишвили на Малеинов.

– Нищо, Гриша, ще минем само с перила.

Така и направиха. Прехвърлиха вече през "кокошите гърди" и започнаха да прехвърлят оттатък жените, децата, старците. Стрелката на високомера отдавна бе прескочила цифрата "3000". Височината започна да върши своето. От носовете на някои деца потече кръв. Алпинистите слагаха най-малките от тях в раници, пренасяха на ръце старците и изнемощелите жени. Беше им трудно, много трудно. Участвувал в защитата на Москва, Моренец бил тежко ранен в гърба и двете ръце, парчетата от снаряд още стояха в тялото му и при всяка крачка му причиняваха остра болка. При изкачване на пик Победа Сидоренко бе изгубил пръстите на двата си крака поради премръзване. Колкото повече се изкачват, толкова по-трудно става. Въздухът не достига. Времето се развали – вятърът хвърля в лицата ледени кристали. Силите се изчерпват. Изведнъж някой се провиква: "Билото! Билото! Ура-а!..."

Да, групата се е изкачила на 3375 метра надморска височина! Срещу хората тичат войници с червени звезди на ушанките.

– Наша! Наши...

Това наистина са червеноармейци от планинските части. Те са оборудвали на билото блиндажи, картечни гнезда. Защищават Кавказкия хребет...

•

Оттогава са минали три десетилетия. А каква е съдбата на героите-алпинисти? Бившият началник на паметния преход Юрий Одноблюдов сега заслужил треньор на СССР, работи в Москва. Тук живее и Александър Сидоренко – заслужил майстор на спорта, известен не само като алпинист, но и като отличен кинооператор и фотограф. Неговите снимки под общото название "Лед и хора" са удостоени със сребърен медал на международната фотоизложба на журналистите.

Живи са и другите участници в прехода. След Войната Алексей Малеинов се посвети изцяло на високопланинското строителство. Над облаците в подножието на Елбрус се издигат красиви хотели, туристически хижи, седалкови лифтове – създал ги е с умелите си ръце Алексей Малеинов.

В Кавказ живее и Григорий Двалишвили. През 1942 той беше само на 16 години. Сега е баща на голямо семейство, работи като строителен техник в Нальчик.

Николай Моренец ръководи областния отдел за народно образование в Суми. А шестият – Виктор Кухтин – от дълги години е на служба като свързочник в Южен Сахалин.

•

Както и по-рано, по целия Бечойски проход няма нито заслони, нито метеорологична станция, нито някакво друго жилище. Само горе, сред безмълвната тишина на билото, при попуканите скали и вечните ледове се издига малък сребрист обелиск. И който мине през прохода – опитен турист, пастир или ловец, – непременно ще спре край обелиска и ще положи китка от алпийски цветя, ще се преклони пред героизма и мъжеството на воините-алпинисти.

Иля ВЕТРОВ

ВСИЧКО ЗАПОЧНА В ЛЕНИНГРАД

Анатолий Богданов

През войната бях в една ескадра от торпедни катери. Моряците защищаваха подстъпите към Ленинград, излизаха да изпълняват опасни бойни задачи, а аз непрекъснато стоях в щаба – помагах на картографите. Работата ми не беше трудна: да подостря моливите, да прикрепя към дъската лист хартия, понякога ми възлагаха да начертая нещо по-простичко. Но все пак не мога да кажа, че ми е било лесно – нали бях само 9-годишен!

Сега добре разбирам: всичко това съвсем не е било нужно на моряците. Те ме бяха взели при себе си, за да не умра от глад в блокирания Ленинград, и след като ме взеха, започнаха да ме възпитават и учат съобразно военните порядки. Не ме оставяха нито за миг без работа, а понеже работният ми ден продължаваше точно 6 часа, намериха ми занимание и за свободното време: започнах да посещавам музикантския взвод. Отначало като слушател, а после ме направиха барабанчик.

Когато войната свърши, възпитаниците на военните части бяха разпределени в различни оркестри. Продължавах да бия барабана, но най-много обичах тромбона. С него можех да се занимавам часове на ред.

Както изглежда, имал съм някакви способности и нашите взводни трябваше ме посъветваха да се уча сериозно при опитни педагози. По това време нашата част бе прехвърлена на друго място и започнах да посещавам школата при консерваторията.

Работите тръгнаха добре. И дойде ден, когато на истински голям концерт изпълних соловата партия от операта "Йоланта". Успехът ме окрили. Насън и наяве бленувах за Болшой театър, дори нощем трудно се разделях с тромбона. И не знам каква щеше да е съдбата ми, ако през лятото на 1947 г. не бе станало едно печално произшествие.

В деня на Военноморския флот в нашата част трябваше да се състои масово преплуване на 2 километра. Застанах на старт заедно с всички,

макар че не се чувствувах добре: повдигаше ми се, виеше ми се свят... Във водата загубих съзнание. Разбира се, моряците не ме оставиха да се удавя – измъкнаха ме на брега. Установи се, че имам двойно възпаление на белите дробове.

Трябваше дълго да се лекувам, а после по настояване на командира напуснах частта и отидох на брега – да живея и се уча заедно с връстниците си.

Ленинградският комсомол ме изпрати в занаятчийско училище – едно от най-уреденните в града. В него имаше голям музикален кръжок, но след болестта лекарите не ми разрешаваха да свиря на тромбон.

"Щом е тъй, не бива да се занимавам и с физкултура – реших аз. – И без това отдавна знам всичко, което правят в часовете по физкултура..." Дадоха ми медицинско за освобождаване и едва ли щях да стана спортист, ако не беше нашият физкултурен ръководител Михаил Вениаминович Шкляров – бивш офицер, демобилизиран от Съветската армия поради раняване.

– Как така? – не ме оставяше на мира той. – Ние с тебе сме военни, а още не сме организирали секция по стрелба в училището. Я се заеми с тая работа, нали си комсомолски организатор.

И в един прекрасен ден заедно с група ученици се отправих към стрелбището. Стреляха всички, стрелях и аз. И всичките пет куршума отидоха... Дявол ги знае къде отидоха! Мишената остана непокътната.

Така започна Всичко. В мене запризаква самолюбието и едвам дочаках следващото посещение на стрелбището – нещо все ме теглеше натам. Е, а после? После непрекъснато повишавах резултатите си, станах майстор на спорта, европейски, световен и олимпийски шампион. Но това вече е друга тема...

10 страница

На 9 май 1945 г. Чехословакия бе освободена от хитлеристко иго. На тоя ден братският чехословашки народ чествува своя национален празник.

МАЙСКОТО УТРО НА ПРАГА

Колкото по-назад остават майските дни на 1945 г., толкова по-ярък става в очите ни безсмъртният боен подвиг на съветските братя, които спасиха от гибел Златна Прага, като протегнаха ръка за помощ на въстаналите с рещу хитлеристката окупация пражки работници. Така е, защото от новите върхове винаги се вижда по-далече...

Това майско утро беше прозрачно, пропито сякаш със свеж планински въздух. Цветя по червенозвездите танкове, танци под звуците на руско хармоника, възторжени викове: "Да живее Червената армия!"...

Утрото на Свободата стана утро на нов живот. Прага лекуваше раните и мислеше за своята младост. И още преди да си отиде тоя паметен май, по улиците отново се появиха спортисти, на стадион "Славия" отново зазвънтяха удари по топката. Много съветски воини, облечени в спортен екип, може би за пръв път през тежките години на Войната получиха възможност да участвуват в мирни, дружески битки на зеления терен.

...Отново е май – деветият му ден. Денят, в който можем с гордост да говорим за завоеванията на Свободата и за оная висота, до която се издигна чехословашкият спорт. През тия години стадионите и площадките събираха хиляди младежи и девойки, родиха се нови състезания, които позволиха и на селската, и на градската младеж да развива своите способности, дадоха възможност на страната да открие нови таланти.

Както и в Съветския съюз, масовостта на спорта разкри широки пътища към високото майсторство. Ето славния баланс на следвоенните години, който говори за могъщата сила на физическата култура и спорта, построени по социалистическите принципи: 33 златни олимпийски медала, повече от 200 световни титли в различните спортове, близо 250 европейски титли... Това са само цифри, но те казват много неща.

Естествено социалистическата система за физическо възпитание има за цел не само да възпитава ярки таланти, които да поставят рекорди и да печелят шампионски титли. Спорт за всички, спорт във всекидневния живот – това са лозунгите на чехословашкото физкултурно движение. Тук много важно е работата да бъде построена интересно и увлекателно, та и най-големите скептици да осъзнаят жизнената необходимост от редовни спортни занимания. И ето че вече "бягането за здраве" се превърна в цяло движение, обхвана различни слоеве от населението. Нови прогресивни форми за състезателна дейност разработиха и пионерските организации. В Чехословакия с голяма популярност се ползуват туристическите походи, кросовете, ски-маратоните. Участниците в тях нямат брой. А напоследък все повече и повече расте значението на различните форми за състезания след работно време. Нашето желание е да отнемем част от работата на лекарите и да я прехвърлим към... инструкторите по физкултура. В петгодишния план са предвидени всички условия, които ще позволят на нашия спорт в най-близко време да стане истински всенароден. А това неминуемо ще ни донесе нови, още по-големи успехи на международното спортно поле.

Густав ВЛЪК
главен редактор
на в "Чехословенски спорт"

ГДР ВЕЛИКА СИЛА В СПОРТА

На 8 май 1945 г. хитлеристкият Военачалник Кайтел подписа акта за безусловна капитулация на Германия.

Рухна престъпният Трети райх под ударите на Съветската армия и на съюзническите Войски. Рухнаха и налудничавите планове на нацизма за световно господство. Останаха димящи развалини и безнадеждност. Но в източната част на разгромената страна поникна нов живот, зароди се нова надежда, израсна нова държава – Германската демократична република. И процъфтя във всички области, мощно и неудържимо. Достигна неподозирани върхове и в спорта, където се нареди сред първите в света. И този забележителен подем, изграден на социалистически принципи, ще поднася в бъдеще нови успехи и нови изненади.

Статистиката говори, че в ГДР над 35 процента от населението редовно спортува. Тази цифра навярно обяснява феноменалните международни успехи на германските спортисти. Но как е организирана тази лавина от спортуващи? В конституцията на ГДР има член, който гласи: "Физкултурата, спортът и туризмът са елементи на социалистическата култура и служат за всестранното физическо и умствено развитие на гражданите." За първи път в германската история спортът е обявен за право на всеки гражданин. И той напълно използува това си право.

● Основната масова организация е Германски спортно-гимнастически съюз, който обединява членовете на 36 спортни съюза. Общата им численост е близо 2,4 милиона. Най-популярен е футболът – около половин милион членове. Следват гимнастиката – 340 хил. членове, и спортният риболов – 330 хил. Спортуват не само в учебни заведения и заводи, но и в детски ясли и старчески домове – в ГСГС членуват и близо 75 хиляди деца на предучилищна възраст.

● Спортуващите имат на разположение около 360 стадиона, към 15 хил. спортни площадки, близо 4 хиляди гимнастически зали, 620 открити плувни басейна и 67 покрити. Тази внушителна материална база навярно обяснява много рекорди.

● Спортуващите не са лишени от специализирани грижи и ръководство – в ГДР има около 152 хиляди треньори, 68 хиляди съдии и 80 хиляди спортни деятели на обществени начала.

● Има интересни и популярни инициативи като:

МИЛИОНИ СПОРТИСТИ

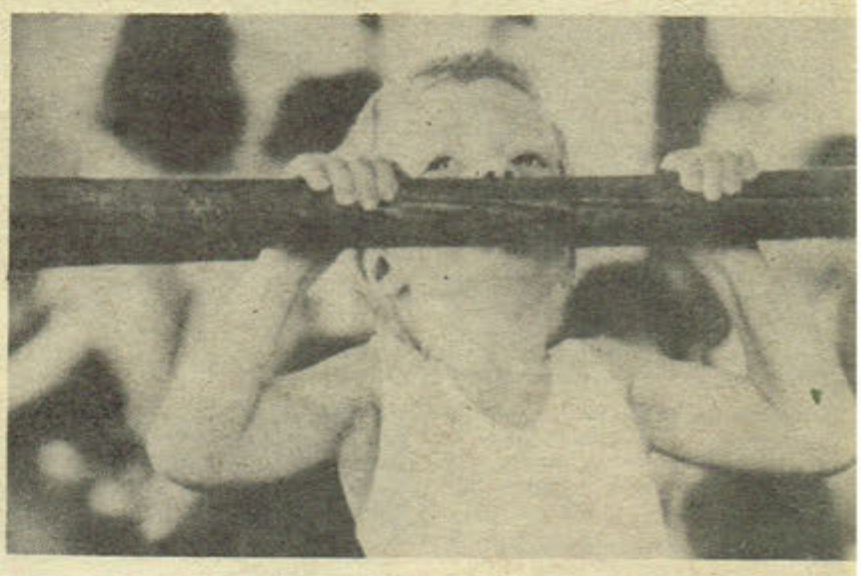
СЛЕД ФУТБОЛА НАЙ-ПОПУЛЯРНА Е ГИМНАСТИКАТА.

ВСЯКО НАЧАЛО Е ТРУДНО...

Отпуската не е отпуската от спорта;
Малък пробег на мира;
Крос на младежта;
Турнир на хилядата по тенис на маса;
100 км пеш по родните места;
На лов за шампионска титла;
Кого ще победиш? – лекоатлетическо петобой;
Природата – спортна площадка;
Фестивална миля.

● Всеки две години има детско-юношеска спартакиада. На последната – юли 1972, месец преди Мюнхен – стартираха 3,6 милиона деца и юноши. Финалите на тези спартакиади често пъти са трамплин към международния спорт. Роланд Матес, олимпийски и световен шампион, който е бил два пъти победител на такава спартакиада, казва: "Моите постижения често обясняват само с дарба. Наистина тя играе роля, но само с дарба не можеш да станеш световен шампион по плуване. Необходими са усърдие и всестранна помощ – тъкмо именно са до голяма степен заслуга на спартакиадите." А Улрих Велин, олимпийски шампион в Сапоро и многократен победител в спартакиадите, казва: "Благодарение на спартакиадите постоянно получавах възможност да меря сили с мои връстници. За мен спартакиадите винаги са били олимпийски игри в умален вид."

Всички тези фактори обясняват 80-те олимпийски медала на ГДР.

В БОРБА СЪС ЗЕМНОТО ПРИВЛИЧАНЕ

Тая 20-годишна девойка израсна заедно с Германската демократична република, черпеше с пълни шепи от богатствата, положени в основите на социалистическия обществен строй. През последните няколко години Карин Янц си спечели славата на една от най-силните гимнастички в света, завърна се от Мюнхен с два златни олимпийски медала и. . . съобщи за решението си да слезе от гимнастическия подиум. Намеренията ѝ са да се посвети изцяло на следването си в медицинския институт и отново да се завърне в големия спорт, но вече като спортен лекар. . .

Спортните успехи не споходиха току-така Карин. Желязна воля, усърдие в тренировките и пълно отказване от много съблазни в живота – такава е най-кратката характеристика за началото на нейния път в гимнастиката. Карин винаги с дълбоко уважение говори за хората, които първи събудиха у нея любовта към спорта и положиха основите на бъдещите ѝ успехи. Сред тях е и баща ѝ Гидо Янц, учител в Хартмансдорф край Котбус. На времето сам активен гимнастик, той пръв започна да запознава дъщеря си с азбуката на този спорт. Но има и други: Клаус Хелбек от Форст – треньор, който с голям успех създава добри гимнастици и на когото Карин дължи наистина много; треньорите от берлинския клуб "Динамо" начело с Юрген Хериц, които помогнаха да разцъфти талантът на девойката.

На 16-годишна възраст Янц за пръв път стана шампионка на ГДР в гимнастическия многобой, а след това още четири пъти повтори същия успех. Когато през 1967 г. дебютира на европейското първенство в Амстердам, един холандски вестник с възхищение писа: "Смелата Карин се присмива над земното привличане!" Журналистите имаха предвид преди всичко високото ѝ майсторство на успоредката – уред, на който тя направи много за общия напредък на спортната гимнастика в света през последните години. Успехите ѝ тук са най-доброто потвърждение за това: сребърен медал на олимпиадата през 1968 г., европейска шампионка през 1969 г., световна шампионка през 1970 г., олимпийска шампионка през 1972 г.

Със същата амбиция Карин се стремеше към отлични резултати и в ученето. Онзи, които знаят колко време днес трябва да посвещава човек на големия спорт, не могат да не оценят факта, че Карин бе една от най-добрите ученички, завърши гимназия като отличничка и сега с голям успех продължава следването си в медицинския факултет на Берлинския университет "Хумболдт".

Но въпреки големите натоварвания в ученето и в спорта, въпреки спечелените победи и медали Карин си остава скромна, обикновена девойка – като всички останали. Тя обича да се смее, с удоволствие се разхожда из берлинския Парк на културата, плува, чете и е влюбена в балета. Последното ѝ хоби не е случайно. Нали заниманията с балет влизат в съвременната тренировъчна програма по гимнастика. Карин никога не е забравяла, че в тая област съветските гимнастички – нейни основни съперници и отлични приятелки – са постигнали особено високо майсторство.

Вернер ТЮРКЕ

КАРИН ЯНЦ / В СРЕДАТА / И ДРУГАРКАТА ѝ ОТ ПРЕДСТАВИТЕЛНИЯ ОТБОР НА ГДР ЕРИКА ЦУХОЛД

ЦЕНТЪР ЗА АКТИВЕН ОТДИХ

В един от широките коридори на стадиона в Лайпциг има голям лозунг, който гласи: "Елате при нас! Бъдете във форма – за вашата работа и вашия отдих!"

Тук се помещава новият Център за активен отдих. Това е една щастлива инициатива на Института за масов спорт. Курсът трае 16 седмици и гарантира "скроена по мярка" спортна активност. Записват се майки с малки деца, работници, служители, артисти, професори. Те се занимават със спорт на

ТИЧАЙТЕ ЗА ЗДРАВЕ – ТРЕНИРОВКА НА КОНВЕЙЕР.

групи под ръководството на преподаватели и инструктори. Всеки съобразно своите наклонности и нужди. Това е курс за здрави хора, които искат да останат здрави още дълги години. Гимнастика, плуване, дигане на тежести, бягане, спортни игри – по няколко часа на ден.

Представлява ли усилие да сложиш ангуг след работа, вместо да седнеш в удобно кресло пред телевизора? За някои – да. Но ако има Център за активен отдих, тогава е по-лесно да убедиш хората, че с няколко часа спорт те печелят години живот.

Страницата е подготвена по материали на "ПАНОРАМА ГДР".

ФУТБОЛЪТ
В БЛИЗКИ И ДАЛЕЧНИ СТРАНИ

1945 ГОДИНА. МОМЕНТ ОТ МАЧА МЕЖДУ МОСКОВСКИТЕ ДИНАМОВЦИ И НАЙ-ДОБРИЯ УЕЛСКИ ОТБОР "КАРДИФ СИТИ". МИХАИЛ СЕМИЧАСТНИ ВНИМАТЕЛНО СЛЕДИ ИЗХОДА НА ОСТРИЯ ДВУБОЙ МЕЖДУ ДИНАМОВСКИЯ ВРАТАР ХОМИЧ И УЕЛСКИЯ НАПАДАТЕЛ.

Алф Рамзи: ОЧАКВАТ НИ ГОЛЕМИ ЕМОЦИИ!

С тези думи започна своето последно интервю селекционерът на английския национален футболен отбор Алф Рамзи, имайки предвид срещите с Полша по пътя към финалния кръг за световно първенство. А след това, любезен както винаги с представителите на печата, даде отговор на няколко интересни въпроса.

АЛФ РАМЗИ – ТОЯ И СЕГА ОБИЧА НЕПОСРЕДСТВЕНИЯ ДОПИР С ТОПКАТА, КАКТО НА ВРЕМЕТО КАТО БИВШ НАЦИОНАЛЕН ИГРАЧ НА АНГЛИЯ.

ЕМЛИН ХЮЗ – В ДОБРО НАСТРОЕНИЕ ПО ВРЕМЕ НА ТРЕНИРОВКА ЗАЕДНО С ДРУГАРИТЕ СИ, ВЪПРЕКИ ТЕЖЕСТТА НА ПРЕДСТОЯЩИТЕ ЗАДАЧИ.

– Какво мислите за играта на вашия отбор след двата мача с Уелс, които станаха повод за много критики от страна на журналистите?

– Цялото нещастие идва от там, че в нашата група играе и... Уелс. Не трябва да се забравя, че английските клубове снабдяват с национални играчи 4 представителни отбора: на Англия, Уелс, Сев. Ирландия и Шотландия. Това ме затрудни много при избора на най-подходящите футболисти, които трябваше да се срещнат с колегите си от Уелс. Всяка година на острова правим "домашни" първенства, в които се срещат гореизброените четири отбора. Три британски нации са готови на всичко, за да победят... Англия. Състезателите, които играят в тези тимове, се познават отлично. Това е главната причина за блестящото представяне на Уелс, чиито футболисти действително играха великолепно.

– Не се ли страхувате, че след тежкия футболен сезон националите ще бъдат доста изтощени, което може да обърка плановете ви?

– Винаги се съобразявам с продължителното и тежко вътрешно първенство, което почти никога не ми дава възможност да направя по-продължителен лагер с отбора. През настоящия сезон много от моите играчи вече имат зад гърба си по 70 срещи – красноречиво доказателство за натоварването, на което са подложени. Като прибавим към това и някои контузии, действително става много трудно да определя отсега състезателите, които ще използувам след един или два месеца.

– Научаваме, че след сполетялото го нещастие Гордън Бенкс се чувствува напълно добре. Какви са неговите шансове отново да застане на вратата на английския отбор?

– След тежката контузия Гордън се възстанови действително много бързо. Шансът му да играе в отбора зависи от... самия него. Той е прекрасен човек и спортист. Аз и неговите колеги с нетърпение очакваме да укрепне напълно, да си възвърне формата и сме сигурни, че ще се пребори успешно с трудностите. Не ще и дума, че много ни липсва в националния отбор.

– Не е тайна, че се ползувате с името на един от най-големите футболни експерти. Можете ли да кажете какви качества трябва да притежава селекционерът на един представителен отбор?

– Много ми е трудно да отговоря на този въпрос, още повече, че и сам съм селекционер. Все пак мисля, че това трябва да е човек с голяма практика, да е играл футбол, при което не е необходимо да е бил "звезда". Историята познава твърде малко менажери, които по време на своята кариера са били "звезди". Също особено важно е да си работил в някой клуб. Аз съм бил менажер на "Ипсуич", който по мое време през 1961-62 г. постигна най-големите си успехи. Това е изключително тежка работа. Трудно можеш да създадеш хармония между нея и семейния живот, да не говорим за приятелските връзки. И което е най-важно – трябва да обичаш футбола. Лично аз живея за него.

НЯКОЛКО РЕДА ОТ Неделя ПЪРВОТО ГОСТУВАНЕ

През годините на войната работех в Англия като първи секретар на съветското посолство и през ноември 1945 г. станах очевидец на първите в историята на съветския футбол мачове между нашите динамовци и четири британски отбора, завършили с победи над най-добрите професионални клубове на Острова. Като спомен от тия мачове съм запазил една малка книжка, издадена от известно лондонско издателство 5-6 месеца след гостуването на динамовци в Англия. На корицата с едър шрифт пише: "Динамо" – и за всичко друго в тая връзка", а подзаглавието гласи: „Историята на футбола от най-стари времена до динамовци".

Това весело книжле, бликащо от ведър английски хумор, започва с предговор от почетния председател на футболния клуб „Челси", първия лорд на Адмиралтейството – сиреч бивш морски министър на Великобритания сър Александър. Следва статия от Х. Х. Чарнох, който още през 1897 г. е основал първия футболен отбор в Орехово-Зуево, където е работил като управител в текстилното предприятие на Сава Морозов и, както пише самият той, участвувал е в създаването на първите футболни отбори от млади руски работници'..

А неотдавна, в дните, когато се чествуваше 50-годишнината на „Динамо", се срещнах с бившия капитан на отбора Михаил Василиевич Семичастни- сега заместник-началник на отдел Централния съвет на дружеството – и му подарих въпросното книжле. Михаил Василиевич м разказа за играчите от отбора чийто капитан е бил през они години. Всички те отдавна веч са заслужили майстори на спор та, а мнозина – В. Блинков, М Якушин, В. Трофимов, К. Беско – са известни треньори.

– Почти 20 години след тов първо гостуване – зараз казва Семичастни – отново по сетих Англия с динамовския футболисти, но вече не като к питан, а като ръководител н отбора. Рано сутринта на пер на в Глазгоу забелязахме груп възрастни хора, които се прибли жиха и ентусиазирано ни поздра виха. Оказа се, че са деветима от единадесетте футболисти н „Рейнджърс", срещу които бяхм завършили наравно през 1945 г. същия Глазгоу. На раздяла стари те познати ми подариха няколк бутилки с прочутото шотланд ско уиски. И обясниха защо са ре шили да ми направят моя нес бичаен за спортистите подарък Били запомнили, че на банкет през 1945 г. в Глазгоу, устроен в чест на нашия отбор, не съм с позволил да изпия нито една чаш ка (аз и тогава, и сега изобщо н пия и не пуша). И ми влезли в по ложението – нали капитанът н отбора трябва да дава пример „А сега вече – казаха шотландци те – сигурно можете да си позво лите..."

Константин КУДРО

БУРЯ В ЗАТИШИЕТО

Всичко на този свят се мени – включително и футболната сила. Вече все по-често се говори за изравняване на възможностите тук, в тая географска зона, където Мексико редовно доминираше над останалите претенденти в квалификациите. С действията си Мексиканската футболна федерация се помъчи да докаже, че наистина е така. Тя предложи не само домакинството си за последния тур от квалификациите, но и изключително изгодни финансови условия за останалите участници в турнира – Гватемала, Хондурас, Холандските Антили, Хаити и Тринидад. Въпросът за мястото на турнира трябваше да бъде решен с гласуване. А половината от участниците не искаха да се "качат" толкова високо над морското равнище въпреки съблазнителните предложения. За тях по-важно бе победата в турнира и мястото в финалния кръг. Скандалът избухна, когато стана ясно, че от мексиканска страна представителите на Тринидад и Холандските Антили е бил обещаван подкуп, ако отдадат предпочитанието си на Мексико. В знак на протест срещу "шамата" мексиканците се въздържаха от гласуване. Това бе изтълкувано като отказ и от претенциите за домакинство. Заключителният квалификационен турнир ще се състои през ноември в Хаити. За фаворити се сочат Хаити и Тринидад. Дали наистина най-после Мексико ще пусне традиционното си място сред финалистите за световно първенство?

СБЪДНАХА СЕ МОИТЕ МЕЧТИ

На страниците на "Уърлд сокър" блестящото ляво крило на "Црвена звезда" и на националния отбор на Югославия Драган Джаич разказва за себе си и за своите перспективи.

Мечтата ми като дете бе да играя футбол в първа група, и то в отбора на "Црвена звезда".

Сбъднаха се всичките ми детски мечти. Играя в първа група, и то в любимия ми отбор. Животът ми е много хубав, какъвто е животът на всеки първокласен спортист в нашата страна.

Получавам всеки ден около 50 писма от почитатели и много хора искат да се срещнат с мен. Трябва да призная, че тази "слава" ми харесва, но най-хубавите моменти от живота ми настъпват след всеки мач, когато се прибера в двустайното си жилище и отново преживявам мача. Именно тогава често пъти си спомням за близките си, които все още живеят в малкия град Уб, където за пръв път видях футбол и започнах да играя с топка – парцалена. По това време бях "звездата" на нашата улица.

Моят по-възрастен брат също беше запален футболист. Един ден в съседния град Валфево трябваше да се състои голям мач – отборът на Валфево срещу младежкия отбор на "Црвена звезда". Поканиха и брат ми да играе, но той се съгласи само при едно условие – и аз да играя. Той беше истински брат!

Заради брат ми другите приеха да играя, но само първото полувреме. Аз обаче играх така добре, че ме задържаха и за второто. Няколко големи клуба се заинтересуваха за мен. Първият беше "Партизан" и нещата бяха вече почти уредени, но баща ми се намеси и аз отказах. Баща ми, както и цялото ни семейство, беше привърженик на "Црвена звезда" и скоро след това клубът ме покани.

Всички бяха въодушевени и на 4. 11. 1963 г. за пръв път облякох фланелката на "Црвена звезда". Бях на 17 години. Оттогава съм играл във всичките мачове на отбора, освен когато съм бил контузен.

Освен футбола и леката ми кола мое хоб са книгите и музиката. Обичам съвременната естрадна музика и мой любим певец е Том Джонс. Излезе моя плоча с песента на "Црвена звезда" и още три мексикански песни. Продадоха се в 50 хиляди екземпляра, но няма да продължа – тази беше моята първа и последна плоча.

Не зная колко време ще играя още, но няма да стана треньор, както някои от моите по-възрастни приятели. Затова следвам външнотърговия. Разбирам, че кариерата на футболиста е кратка и трябва да помисля за работа като всеки обикновен гражданин. Затова смятам най-изгодно да предлагам способностите си като всеки професионален футболист в света.

Оказва се, че трябва да започна нов живот тогава, когато на други началото на кариерата е вече зад гърба им. Но и аз като другите професионални футболисти отдавам на футбола най-хубавите години от живота си. За да бъдеш първокласен играч, трябва да живееш само с футбола.

ПОБЕДА, И ТО КАКВА!

България победи Белгия на тенис с 3:2 и се класира за третия кръг от турнира за купата "Дейвис". За пръв път от своето участие сред голямото семейство на нациите, оспорващи този най-ценен трофей за всички тенисисти от петте континента, нашата страна се изкачва толкова високо в турнирната таблица. Успехът е още по-ценен, защото бе извоюван срещу един силен съперник, срещу страна с традиции и име в този спорт. Гостите бяха дошли с най-силния състав, с който разполагат в момента-шампиона на страната П.Хомберген, Б.Минье, Е.Дросар и К. де Гронкел. Срещу тях българските състезатели Любен Генов и Божидар и Матей Пампулови воюваха за победата в истинския смисъл на тази дума.

Развоят на мачовете в първия ден не бе успешен за нас и гостите поведоха с 2:0 победи. А и играта на първите ни ракети не вдъхваше оптимизъм. Действията им бяха сковани, ударите неточни. Едва ли и най-големите оптимисти вярваха в победата. Та нали вече три пъти спирахме участието си в турнира точно във втория кръг!

Но през следващия ден победата на братя Пампулови в срещата на двойки възвърна надеждата, а последният ден донесе радостта. Трудно е да се разкаже за всичко, което стана през тези дни в залата. Известното правило в тениса-загубиш ли гейм на свой сервис, губиш и сета, бе потвърдено десетки пъти. Божидар Пампулов и Любен Генов направиха невъзможното. Те просто надминаха себе си. Б. Пампулов на всяка цена трябваше да победи Минье, за да изравним победите. И той направи това по категоричен начин – 6:4,7:9,6:1,6:2 ! Двубоят между Генов и Хомберген продължи близо пет часа. Пет изнурителни сета трябваше да се изиграят, за да се определи победителят. И победителят бе Генов– 5:7,6:2,3:6,12:10,6:3 !

Победата дойде в резултат на пълно отдаване на силите, на несломима воля. На силните удари на съперниците нашите тенисисти отвръщаха с още по-силни и по-точни, на прецизните сервиси отговаряха с прецизност, подплатена със заряд на несломима мощ. За пръв път видяхме първите ни ракети така всеотдайни, така съсредоточени, с такова чувство за отговорност на корта. Всичко това, проявено в един толкова решителен момент, показва, че те имат възможности да ни зарадват с още по-големи успехи.

Участието ни в турнира за купата "Дейвис" донесе най-големия успех за българския тенис. Благодарение на тази среща ние имахме възможност да видим на наш корт едни от най-големите светила в света. А това несъмнено допринася за израстването на българските играчи.

Стоян ГЕТОВ

ПОБЕДАТА НА Л. ГЕНОВ НАД ХОМБЕРГЕН ДОНЕСЕ И КРАЙНАТА ПОБЕДА ЗА БЪЛГАРИЯ.

БРАТЯ ПАМПУЛОВИ СЪС ЗАКОННА РАДОСТ СЛЕД ПОБЕДАТА В ДВОЙКИТЕ.

ТАЗГОДИШНАТА ТИТЛА ИМА ОСОБЕНА СТОЙНОСТ

Последните шампионати по волейбол за мъже бяха без особени въпросителни – армейците превъзхождаха значително своите съперници и титлата изглеждаше "тяхна" още с откриването на първенството.

Този път положението бе друго – отборът на ЦСКА "Септемврийско знаме" остана (след В.Симов) и без Ал. Крайчев и Д.Каров – все играчи, които бяха в основата на много от силните страни на армейския отбор. Това състояние на шампионите безспорно увеличи апетитите на останалите и на първо място на "Славия"...

И точно затова шестата поредна титла на армейците има особена, направо казано – много висока стойност. С много упоритост, с находчивост и непрекъснат стремеж към усвояване новостите в играта старши треньорът на отбора Тодор Симов успя да осъществи попълването на отбора с млади състезатели – Иванов бе "преквалифициран" от нападател в разпределител; младите Сеферинов и Шабанлийски все по-успешно се "присъединяваха" към "старите" в отбора. И той постепенно започна да има отново респектираща класа, отличен синхрон в играта, възможност да изпълнява разнообразните тактически указания на своя треньор.

Солидното посрещане на началния удар, трудно преодолимата блокада, която често сковаваше съперника, богатият репертоар от добре заучени комбинации на мрежата показаха, че армейците са способни да отговорят на съвременните тенденции във волейбола.

Но оценката за играта на армейците няма да бъде пълна, ако не изтъкнем изключителната амбиция, с която отборът се подготви и игра в първенството.

Коста ШОПОВ
председател на треньорския съвет на БФВ

Волейболният отбор на ЦСКА "Септемврийско знаме" – шампион за 1973 г.: прави – Г.Трендафилов, Ив. Иванов, Д.Златанов, С.Шабанлийска, Ив. Сеферинов, Ал. Тренев, ст.треньорът Т.Симов; клекнали – В.Айтинов, Вл.Младенов, П.Митев, Г.Драганов; отсъствува титулярят Здр. Симеонов.

Снимка Георги ДОЙЧИНОВ

ЧЕСТИТ БАСЕЙН, ПЛОВДИВЧАНИ

В навечерието на 1 май пловдивските плувци станаха стопани на нов покрит плувен басейн "Младост". В него бе организиран и международният плувен турнир "Младост", който до миналата година се провеждаше във Варна.. Участвуваха силни плувци от 8 гостуващи страни – СССР, САЩ, ГДР, Полша, Унгария, Румъния, Югославия и Турция. Откриването на басейна и плувните състезания се превърнаха в истински спортен празник за град Пловдив.

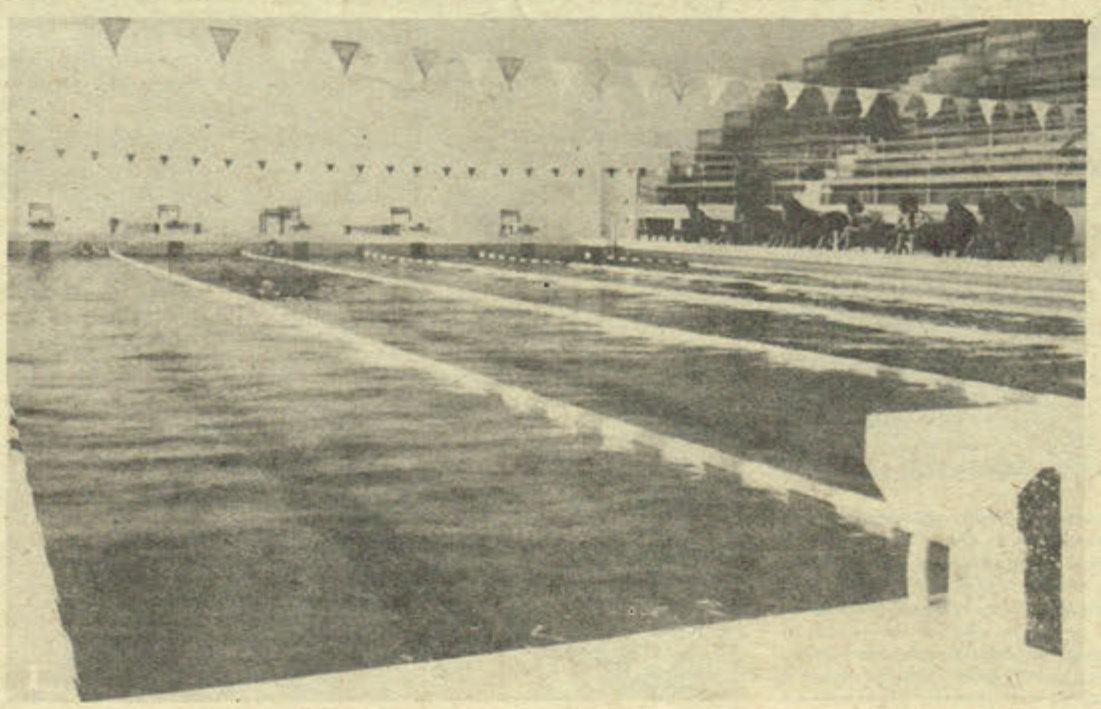
1. Новият плувен басейн с размери 25/12 – 5 коридора.

2. На 100 и 200 метра бруст три състезателки заеха едни и същи места на почетната стълбичка – 1. Лин Колела (САЩ), 2. Любов Русанова (СССР), 3. Олга Лускатова (СССР).

3. Красимир Енчев се представи най-добре от българските плувци – второ място на 1500 м св. стил (след Дж. Нейбър–САЩ); с два нови републикански рекорда – на 800 м – 8.56,2 и на 1500 м – 16.43,7.

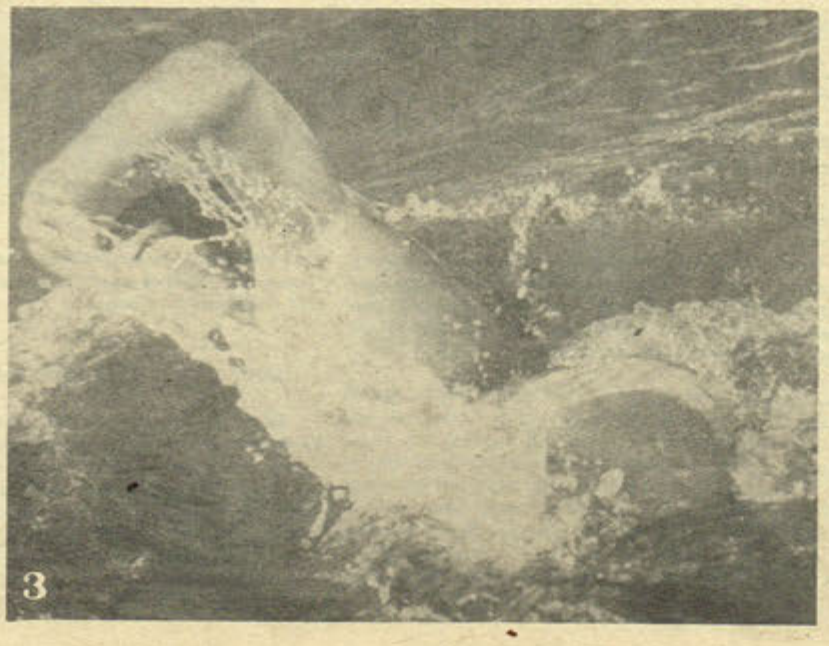
4. При силната конкуренция на американския плувец Х. Айнтема на 200 м бътерфлай първо място зае състезателят от ГДР Хартмут Фльонер.

Снимки: Янко ГЪРОВ

2

3

4

НИКОГА НЕ Е КЪСНО

В навечерието на XIX олимпийски игри ЮНЕСКО организира в Мексико международна конференция с основна тема "Спорт и възпитание". Сред най-интересните доклади беше и трудът на известния съветски спортист, участник и призьор в три олимпиади, бивш световен рекордьор, преподавателя в Московския институт за физическа култура Игор Тер-Ованесян.

СРЕЩАЛИ ЛИ СТЕ МОРАЛНО УРОДЛИВИ ХЕРКУЛЕСИ?

Поставяйки интелектуалното развитие на спортиста като проблем от изключителна важност, големият атлет направи следното предупреждение:

– Днес никой не отрича, че спортът влияе положително при формирането на някои черти от човешкия характер. И все пак струва ми се, че сентенцията "Здраво тяло – здрав дух" не е съвсем вярна. Средствата, с които се постига физическа сила, съвсем не са достатъчни, за да придадат едновременно и сила на духа и мисълта. Нима не сте срещали морално уродливи херкулеси? Или обратно – хора, силни по дух, но физически слаборазвити?

Ако подготовката на спортиста е насочена единствено към подобряване функциите на организма, ако спортът стане причина за отвличане от духовните, естетически и други обществени интереси, това естествено ще направи от спортиста ограничена личност. Следователно занимания със спорт могат да се превърнат и в спирачка при развитието на даден човек, ако се наруши един от най-важните принципи на възпитанието – принципът за всестранното развитие на личността.

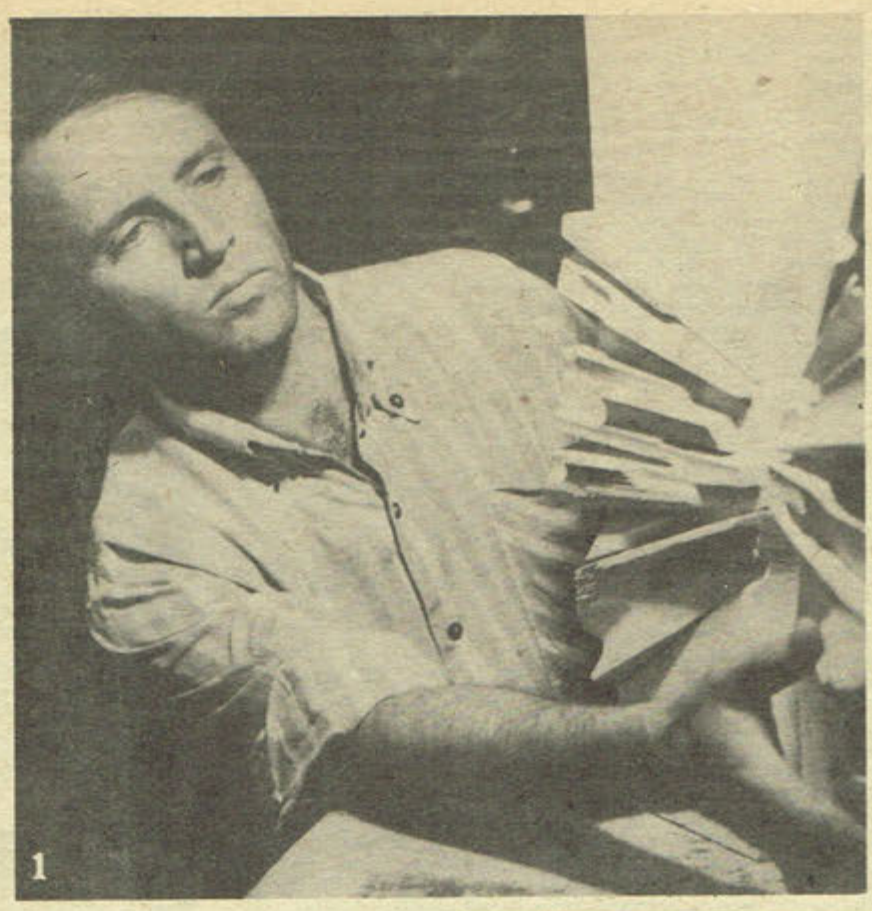
ОПТИМИЗЪМ И ПРОБЛЕМИ

Цялата възпитателна и политическа работа, която вече години наред се води с нашите спортисти, е насочена именно към това – независимо от все по-нарастващите изисквания на спортната подготовка тя да се движи паралелно с културното развитие на състезателя. Ако преди едно-две десетилетия все още се намираха спортисти от висока класа, които вярваха, че на този свят може да се преживее и без да имат каквато и да е диплома, че може да достигнат до върховете в спорта, независимо че още сричат, днес няма нито един, който да не съзнава абсолютната необходимост от повишаване на общата култура и знания. Една малка анкета сред нашите национални отбори вдъхва оптимизъм. От четиринадесетте състезатели в женския баскетболен отбор една е висшистка, девет са студентки, една е с полувисше и три са със завършено средно образование. При баскетболистите от разширения състав (18 души) има двама висшисти, шест студенти, 8 са завършили средно образование и двама са ученици. Сред четиринадесетте национални състезатели по волейбол има една висшистка, 5 студентки, 3 средношколки и 5 ученички. От петнадесетте волейболисти 5 са студенти и 10 (от които 6 войници) имат средно образование.

Разбира се, има и отбори, където нещата не стоят така. В двата състава на щангистите (25 човека) има 6 студенти, двама ученици, 13 средношколци и 4 незавършили. Съзнавайки своята отговорност за бъдещето на тези млади хора, федерацията дава възможност и подпомага онези, които биха искали да се насочат към някой ВУЗ, а за други е организирала специални курсове за придобиване на треньорска правоспособност.

ПРИМИРЕНИЕТО НА СЛАБИТЕ

Оказва се обаче, че на някои места

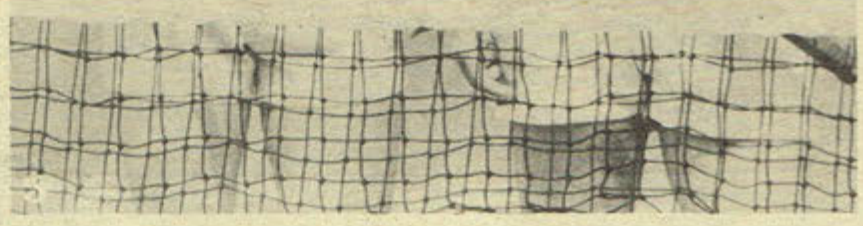

1

3

4

1 СКУЛПТОРЪТ ВАЛЕНТИН СТАРЧЕВ ПРЕДИ ГОДИНИ БЕ ЕДИН ОТ НАЙ-ДОБРИТЕ БЪЛГАРСКИ [illegible]ОРИ.

2 ИНЖ. НЕДЯЛКА АНГЕЛОВА УСПЕШНО СЪЧЕТА СЛЕДВАНЕТО СИ В ЕДНО ОТ НАЙ-ТРУДНИТЕ ВИСШИ УЧЕБНИ ЗАВЕДЕНИЯ [illegible]АМЕИ, СЪС СЪСТЕЗАТЕЛНАТА СИ ДЕЙНОСТ В ЕДНА ОТ НАЙ-ТРУДНИТЕ АТЛЕТИЧЕСКИ ДИСЦИПЛИНИ – ПЕТОБОЙ.

3 ПРОФ. ИНЖ. ДИМИТЪР ЕЛЕНКОВ БЕШЕ СРЕД[illegible]ЪРВИТЕ В [illegible]АШИЯ СПОРТ, СЕГА Е СРЕД[illegible]ЪРВИТЕ И В НАШАТА НАУКА.

4 ИНТЕЛЕКТУАЛНОТО РАЗВИТИЕ Е СВЪР[illegible]ЗАНО НЕ САМО СЪ[illegible] СТУДЕНТСКАТА СКАМЕЙ[illegible]ЕТО НАЙ-НАМЕР КАК ИЗПОЛЗУВАТ СВОБОДНО[illegible]СИ ВРЕ[illegible]НЯКОИ СЪСТЕЗАТЕЛИ В [illegible]ПОРТНИЯ КУЛТУРЕН КЛУБ „ДИНАМО БАД.

5 ТЕНИ[illegible]ИСТИТЕ БРАТЯ ПАМПУ[illegible]ОВИ СЪВСЕМ [illegible]СКОРО ЗАВЪРШИХА СПЕЦИАЛНО[illegible]А ПРАВО НА СУ[illegible] КЛИМЕНТ ОХР[illegible]СКИ"

– Днес никой не отрича, че спортът влияе положително при формирането на някои черти от човешкия характер. И все пак струва ми се, че сентенцията "Здраво тяло – здрав дух" не е съвсем вярна. Средствата, с които се постига физическа сила, съвсем не са достатъчни, за да придадат едновременно и сила на духа и мисълта. Нима не сте срещали морално уродливи херкулеси? Или обратно – хора, силни по дух, но физически слаборазвити?

Ако подготовката на спортиста е насочена единствено към подобряване функциите на организма, ако спортът стане причина за отвличане от духовните, естетически и други обществени интереси, това естествено ще направи от спортиста ограничена личност. Следователно занимания със спорт могат да се превърнат и в спирачка при развитието на даден човек, ако се наруши един от най-важните принципи на възпитанието – принципът за всестранното развитие на личността.

ОПТИМИЗЪМ И ПРОБЛЕМИ

Цялата възпитателна и политическа работа, която вече години наред се води с нашите спортисти, е насочена именно към това – независимо от все по-нарастващите изисквания на спортната подготовка тя да се движи паралелно с културното развитие на състезателя. Ако преди едно-две десетилетия все още се намираха спортисти от висока класа, които вярваха, че на този свят може да се преживее и без да имат каквато и да е диплома, че може да достигнат до върховете в спорта, независимо че още сричат, днес няма нито един, който да не съзнава абсолютната необходимост от повишаване на общата култура и знания. Една малка анкета сред нашите национални отбори вдъхва оптимизъм. От четиринадесетте състезатели в женския баскетболен отбор една е висшистка, девет са студентки, една е с полувисше и три са със завършено средно образование. При баскетболистите от разширения състав (18 души) има двама висшисти, шест студенти, 8 са завършили средно образование и двама са ученици. Сред четиринадесетте национални състезатели по волейбол има една висшистка, 5 студентки, 3 средношколки и 5 ученички. От петнадесетте волейболисти 5 са студенти и 10 (от които 6 войници) имат средно образование.

Разбира се, има и отбори, където нещата не стоят така. В двата състава на щангистите (25 човека) има 6 студенти, двама ученици, 13 средношколци и 4 незавършили. Съзнавайки своята отговорност за бъдещето на тези млади хора, федерацията дава възможност и подпомага онези, които биха искали да се насочат към някой ВУЗ, а за други е организирала специални курсове за придобиване на треньорска правоспособност.

ПРИМИРЕНИЕТО НА СЛАБИТЕ

Оказва се обаче, че на някои места

3

4

1 СКУЛПТОРЪТ ВАЛЕНТИН СТАРЧЕВ ПРЕДИ ГОДИНИ БЕ ЕДИН ОТ НАЙ-ДОБРИТЕ БЪЛГАРСКИ [illegible]ОРИ.

2 ИНЖ. НЕДЯЛКА АНГЕЛОВА УСПЕШНО СЪЧЕТА СЛЕДВАНЕТО СИ В ЕДНО ОТ НАЙ-ТРУДНИТЕ ВИСШИ УЧЕБНИ ЗАВЕДЕНИЯ [illegible]АМЕИ, СЪС СЪСТЕЗАТЕЛНАТА СИ ДЕЙНОСТ В ЕДНА ОТ НАЙ-ТРУДНИТЕ АТЛЕТИЧЕСКИ ДИСЦИПЛИНИ – ПЕТОБОЙ.

3 ПРОФ. ИНЖ. ДИМИТЪР ЕЛЕНКОВ БЕШЕ СРЕД[illegible]ЪРВИТЕ В [illegible]АШИЯ СПОРТ, СЕГА Е СРЕД[illegible]ЪРВИТЕ И В НАШАТА НАУКА.

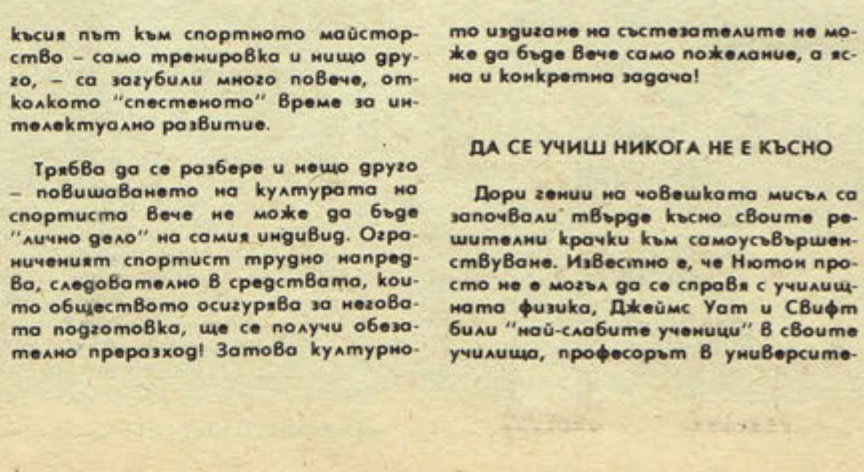
4 ИНТЕЛЕКТУАЛНОТО РАЗВИТИЕ Е СВЪР[illegible]ЗАНО НЕ САМО СЪ[illegible] СТУДЕНТСКАТА СКАМЕЙ[illegible]ЕТО НАЙ-НАМЕР КАК ИЗПОЛЗУВАТ СВОБОДНО[illegible]СИ ВРЕ[illegible]НЯКОИ СЪСТЕЗАТЕЛИ В [illegible]ПОРТНИЯ КУЛТУРЕН КЛУБ „ДИНАМО БАД.

5 ТЕНИ[illegible]ИСТИТЕ БРАТЯ ПАМПУ[illegible]ОВИ СЪВСЕМ [illegible]СКОРО ЗАВЪРШИХА СПЕЦИАЛНО[illegible]А ПРАВО НА СУ[illegible] КЛИМЕНТ ОХР[illegible]СКИ"

ма казвал за Валтер Скот: "Той глупав и ще си остане глупав", баща на Чарлз Дарвин говорел на сво син: "Ти си и ще си останеш позорът на нашето семейство". . . Всичк тези великани на човешката мисъ не са се поколебали да попълнят про пуските в знанията си по-късно. И с постигнали много. Защо тогава и он зи спортист, изостанал в образова нието си по една или друга причин да не може да достигне такова раз нище, което би му помогнало да бъд поне "наравно" с останалите хора Ето какво казва по този повод еди от най-изтъкнатите наши травма толози и национален състезател п лека атлетика преди години:

"Има момчета, които смятат, ч щом заиграят добре футбол, и всич ко ще бъде тяхно! За съжаление та кава ограничена мисъл ограничава техните възможности – те никог не осъзнават и не възприемат се риозно съвременните научни поста новки на тренировката и състеза нието – режим, натоварване, въз становяване, нямат стръв към нова стите, постепенно затъват в някак во еснафско самодоволство от по стигнатото, престават да се разви ват."

Писателят Атанас Мандаджие споделя: "Към върховете на спортно то майсторство отвеждат все по стръмни и непознати пътища. По тях могат да вървят само мислещи

ше онзи скулптор, който оформи българския павилион на световното изложение в Осака, неотдавна видяхме отново на баскетболната площадка в срещите на ветераните известния наш актьор Константин Коцев, с удоволствие четем спортните коментари на журналистката Ваня Войнова. . . Всички те преди години сякаш бяха изцяло "потънали" в спорта. Оказа се, че в същото време те са работили упорито за своето професионално усъвършенстване, за своята култура.

ЗАГУБЕНОТО "СПЕСТЕНО" ВРЕМЕ

Културата, с която тези хора крачеха през своя спортен живот, им помогна не само след завършване на състезателната дейност. Тя им помагаше и по време на самата игра, на самото състезание. Оказа се, че тези, които бяха избрали сякаш по-късия път към спортното майсторство – само тренировка и нищо друго, – са загубили много повече, отколкото "спестеното" време за интелектуално развитие.

Трябва да се разбере и нещо друго – повишаването на културата на спортиста вече не може да бъде "лично дело" на самия индивид. Ограниченият спортист трудно напредва, следователно в средствата, които обществото осигурява за неговата подготовка, ще се получи обезателно прераз[illegible]ход! Затова културното издигане на състезателите не може да бъде вече само пожелание, а ясна и конкретна задача!

ДА СЕ УЧИШ НИКОГА НЕ Е КЪСНО

Дори гении на човешката мисъл са започвали твърде късно своите решителни крачки към самоусъвършенстване. Известно е, че Нютон просто не е могъл да се справя с училищната физика, Джеймс Уат и Свифт били "най-слабите ученици" в своите училища, професорът в университета казвал за Валтер Скот: "Той глупав и ще си остане глупав", бащата на Чарлз Дарвин говорел на сво син: "Ти си и ще си останеш позорът на нашето семейство". . . Всичк тези великани на човешката мисъ не са се поколебали да попълнят про пуските в знанията си по-късно. И с постигнали много. Защо тогава и он зи спортист, изостанал в образова нието си по една или друга причин да не може да достигне такова раз нище, което би му помогнало да бъд поне "наравно" с останалите хора Ето какво казва по този повод еди от най-изтъкнатите наши травма толози и национален състезател п лека атлетика преди години:

"Има момчета, които смятат, ч щом заиграят добре футбол, и всич ко ще бъде тяхно! За съжаление та кава ограничена мисъл ограничава техните възможности – те никог не осъзнават и не възприемат се риозно съвременните научни поста новки на тренировката и състеза нието – режим, натоварване, въз становяване, нямат стръв към нова стите, постепенно затъват в някак во еснафско самодоволство от по стигнатото, престават да се разви ват."

Писателят Атанас Мандаджие споделя: "Към върховете на спортно то майсторство отвеждат все по стръмни и непознати пътища. По тях могат да вървят само мислещи знаещи спортис[illegible] И в н[illegible]акъв слу чай роботи, движ[illegible]и един[illegible]вено от ръката на треньо[illegible]!"

Проф. инж. Димитър Еле[illegible]ков, еди от големите наши волейболисти близкото минало, сега зам. директо на Единния център за наука и под готовка на кадри по химия и химико технически проблеми, счита, че "зна нията във всяка област почти с удвояват за десетилетие". Същото е и в спорта. Как тогава може да разчита на успех слабо културе спортист или треньор? Не се ли за познава ежечасно с новостите които нахлуват, спортистът ще из падне в положението на машинист който се опитва със своя паре локомотив да изпревари колегат си, работещ на дизелова машина.

Много мъдрост и назидание има и думите на редица други спортисти сега хора на науката, икономиката културата. Но защо трябва д цитираме само думи. В моралния ко декс на строителя на комунизма казано, че утрешното общество ш бъде изградено от индивиди – силни културни, с ярки морални и физическ добродетели. А спортистът не мож и не бива да бъде единица извън него

Стоян СТОЯНО

Вълшебници на футболния терен

Разказ от ДЖАНИ РОДАРИ

Президентът на футболния клуб „Бородани" изпадна в отчаяние: отборът губеше всичките си срещи в неделя и останалите светипразници, макар в състава му да фигурираха такива първокласни играчи като Кранта I, Кранта II и млади талантливи футболисти като Кранта III, Кранта IV и Кранта V, когото зрителите наякоха Златният Диоптър.

Като обсъди положението със своите съветници, придворни и мажордоми, президентът се провикна:

– Давам дъщеря си и замъка на св. Дева в добавка на тоя, който помогне да запазим отбора „Бородани". . .

Нещо, което всички вестници публикуваха на първите си страници. И веднага се стекоха храбри, обнадеждени юноши, много от които вече тайно влюбили се в Лаурета, прекрасната дъщеря на президента, висока 1,75. Те предлагаха най-различни варианти, които можеха да направят „Бородани" непобедим отбор. Например – да закупи Ривера и Бекенбауер.

Вече се свечеряваше, когато се появи и един от Пишарели с фамилно име Роко. Най-напред той поиска да види снимка на Лаурета.

– Какви футболни препоръки имате? – запита го президентът изнурено.

– Казвам се Хеленио!

– Не звучи лошо.

– Предлагам следната неделя по време на мача да седна до треньора – предложи Роко.

– Може – отвърна президентът.

На срещата с „Формело" (в бели екипи с бели ивици) Роко седеше до стария треньор, един разочарован от всичко човек, печален като песен без думи. За петнайсет минути след началния сигнал футболистите от „Формело" вкараха във вратата на „Бородани" три гола.

През почивката Роко се отправи към съблекалнята. Той се приближи поотделно при всеки играч на „Бородани", пошепна им по нещо и излезна.

Още в първата минута на второто полувреме Кранта I с глава изпрати топката в мрежата на противника. След две минути вкара гол с левия крак нападател Кранта V (Златният Диоптър), после Кранта IV вкара гол с коляно, Кранта VI – с предната част на врата. Бородянци спечелиха мача с 12:3. От щастие президентът загуби съзнание, но въпреки това пошепна на Роко:

– Открий ми тайната си. . .

– Аз нямам тайни – отвърна Роко. – В свободното си време се занимавам с парапсихология и просто станах футболен маг! С помощта на едно-единствено мислено усилие аз мога да изпратя топката където пожелая. Мога да заблудя противниците, като предизвиквам у тях разнообразни халюцинации, например огнедишащи дракони, бенгалски тигри, паяци, стоножки. . .

– Ясно. . . Но по-добре е журналистите да не го узнават.

– Съгласен съм – каза Роко. – А дъщеря ви обича ли шкембе?. . .

– Да, защо питате?

– Ами така. Натрупването на информация, това е мое хоби!

Скоро Роко и Лаурета се оженихa и заживяха в замъка на св. Дева. Шкембе ядяха само в неделя.

Минаха няколко години, „Бородани" отдавна играе в "А" група, завоюва златните медали, спечели Купата на купите, Купата на шампионите, Турнира на домоуправленията.

Роко стана най-прославеният треньор в света. Но веднъж се разчу, че някъде в Англопрусия се появил един отбор, който победил даже футболистите на Западна Германия и че Бекенбауер след такова унижение зарязал футбола и станал собственик на банка.

Роко се дегизира и замина да наблюдава играта на англопруския отбор. В лицето на треньора му той веднага позна един известен тибетски магьосник.

Дали тоя тибетчанин не ме превъзхожда за това, че мисли на тибетски, езика на древните магове?. . . – размишляваше Роко и от напрежение му излезе екемик на окото.

И той веднага се зае да изучава тибетски език. Така се стигна до мача на мачовете. Провежда се на стадион Олимпико в Рим.

Веднага след съдийския сигнал Роко изпраща на терена стадо динозаври, после и гигантски ахтоподи. Но обучени от своя треньор, англопрусаците не им обърнаха внимание.

В същото време пред Кранта I застана Снежанка и запита:

– Случайно да сте виждали моите джуджета?

– Извинете, сеньорина, но аз не мога да спра – отвърна Кранта I. – Тук се играе футболният мач на века. . .

Докато Кранта I се обясняваше с девойката, англопрусаците организираха атака към вратата на „Бородани". Вратарят се приготви да парира удара, но в същия миг край него притича развълнувана и запъхтяна Пепеляшка.

– Сеньорина, загубихте си пантофката! – викна й той.

– Не се тревожете, имам си друга – отвърна му тя.

„Аха, ето каква е тактиката му, значи! – досети се най-сетне Роко. – Прекрасно! На приказката с приказка ще отговорим и ние. . ."

И веднага англопрусаците видяха изникналата на терена Червена шапчица, преследвана от Вълка. Не им оставаше друго, освен в очакване да наблюдават как ще свърши всичко. Бородянци се възползуваха от момента и вкараха гол. Един на нула! . . .

Тибетският магьосник отговори със Синекосата фея, която се гласеше да опържи в тигана Зеления рибар. Играчите на „Бородани" се ужасиха, обърках се и англопрусаците изравниха резултата – един на един!. . .

От тоя момент насетне двамата магьосници вече не се интересуваха от броя на вкараните голове. Теренът беше изпълнен с приказни чудовища, мащехи, духове, доведени и заварени сестри, бременски музиканти, говорещи коне, мамещи огньове. Върху играчите връхлитаха вещици, свръхчовеци, Фантомас, Синята брада, числото Тринадесет. . . Публиката нищо не виждаше. По-право, виждаше само как дваесет и двамата играчи и съдиите тичаха насам-натам като попарени.

Изведнаж обаче се случи нещо много странно. Роко и тибетският магьосник едновременно помислиха за Хамелинския свирач от приказката на Братя Грим. Толкова силно помислиха за него те, че свирачът не само се появи в центъра на терена, но и стана видим и за зрителите.

Настъпи тишина. Ако на стадиона растяха дървета и беше есен, падането на листата им щеше да се чуе. Вместо това се чуваше звукът на свирчицата. . . И как само свиреше тя! Чудесно! Изпълнение на фраза от известната фуга на Бах. . .

Седемнадесет пъти я изсвири. Фразата за флейта е съвсем кратка, но шестнадесет пъти е малко, за да бъде разбрана.

Като престана да свири, свирачът напусна терена. И всички го последваха: първо съдиите, после играчите, сетне двамата магьосници, публиката. . .

И когато се прибраха по домовете си, всички започнаха да изучават свиренето на флейта. Те забравиха футбола. . .

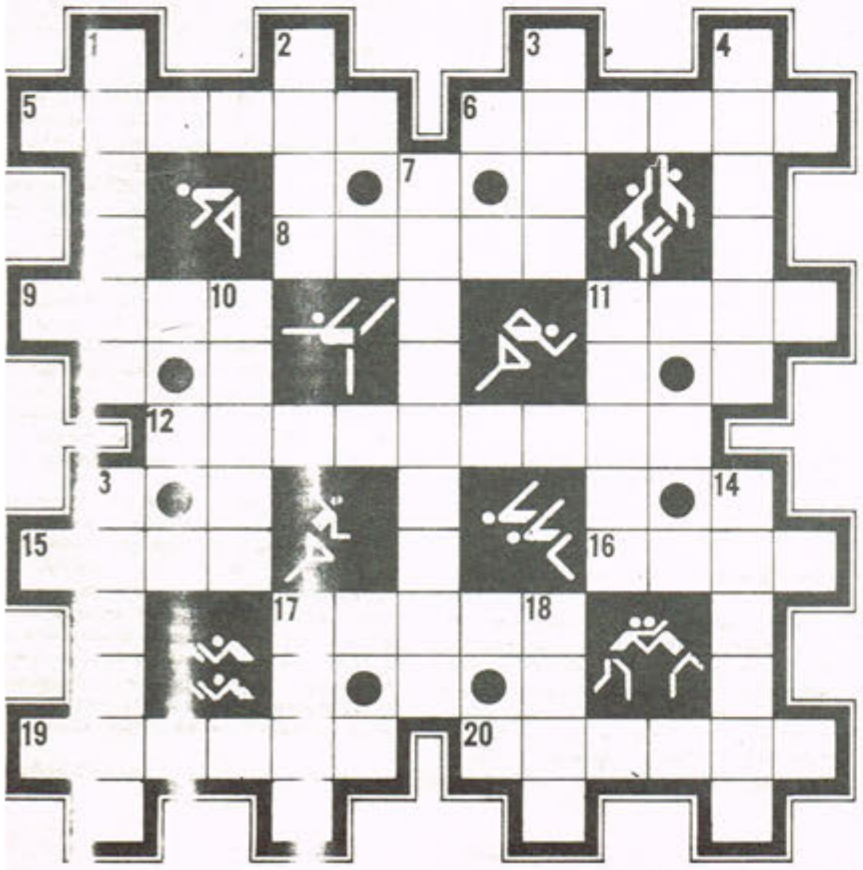
Превод: Радослав БУМОВ

КРЪСТОСЛОВИЦА

ВОДОРАВНО: 5. Много популярен бразилски футболист–вратар, от близкото минало. 6. Съветска състезателка по бързо пързаляне с кънки. 8. Стил в плуването. 9. Игра с топка, при която играчите са на коне. 11. Вид състезателно бягане. 12. Играч от футболния отбор на "Черно море"– Вн. 15. Известен бразилски футболист от близкото минало. 16. Футболист от отбора на ГФР, участвувал във втората четвъртфинална среща за европейското първенство срещу отбора на Англия през 1972 г. 17. Английски футболен отбор. 19. Бившият вратар на канадския хокеен отбор. 20. Известен съветски баскетболист.

ОТВЕСНО: 1. Шампионката на 100 м свободен стил на олимпиадата в Мюнхен. 2. Гръцки футболен отбор. 3. Румънски футболен отбор. 4. Наш гребец, шести на олимпиадата в Токио. 7. Отбор от "А" РФГ. 10. Италиански баскетболист. 11. Холандски футболист, носител на наградата "Златната топка" за 1971 г. 13. Турски борец, бивш световен шампион. 14. Съветски лекоатлет, олимпийски шампион. 17. Известен американски боксьор, негър, в миналото. 18. Лекоатлетическа дисциплина.

Съставил: Тодор АТАНАСОВ

КОНКУРС ЗА СЪСТАВЯНЕ НА ЕТЮДИ

С цел да подпомогне развитието на шахматната композиция у нас, илюстрованият спортен седмичник "СТАРТ" обявява КОНКУРС ЗА СЪСТАВЯНЕ НА ЕТЮДИ. В конкурса могат да вземат участие всички любители на шахматната игра с неограничен брой произведения. Ще бъдат раздадени следните награди:

I премия – в размер на 100 лева,

II премия – в размер на 60 лева,

III премия – в размер на 40 лева,

4 поощрения – годишни абонаменти на в. "СТАРТ"

Освен това ще бъдат дадени две специални награди (шахматна литература): за участник, живущ на село, и за юноша, роден след 1.1.1955 г.

Ще бъдат приемани етюди, както отпечатани на диаграми, така и означени само с шахматна нотация. Авторите трябва да посочват пълното решение, а също така трите си имена, адрес и дата на раждане. Краен срок за изпращане на произведенията е 1 август 1973 г. (по датата на пощенското клеймо) на адрес: София, стадион "В. Левски", пощенска кутия 797, в. "СТАРТ" (За шахматния конкурс).

Резултатите от конкурса ще бъдат обявени в броя на "СТАРТ" от 11. IX. 1973 г.

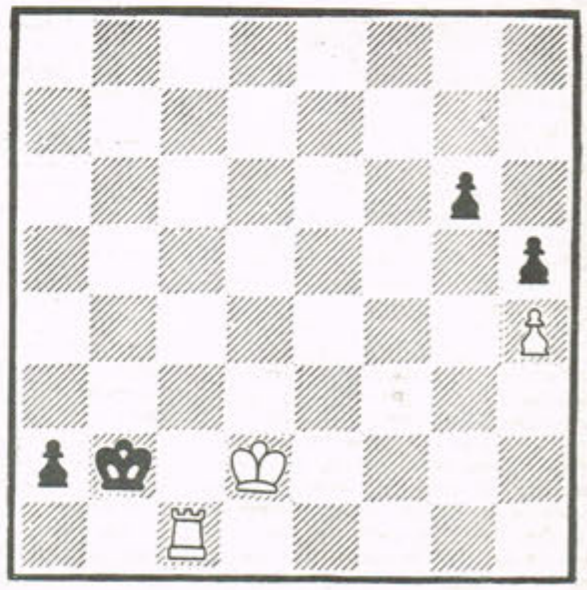
В ПОМОЩ НА УЧАСТНИЦИТЕ В КОНКУРСА

Етюд е позиция, в която на една от страните (обикновено белите фигури) се предлага да изпълнят определено задание, без да се посочва броят на ходовете. Начално положение на етюда по правило напомня позиция от партия, най-често в ендшпила и по-рядко в мителшпила. По задание етюдите се делят на две групи, белите започват и печелят и белите започват и правят ремй.

Решението на етюда трябва да бъде единствено, свързано с неочаквани и красиви моменти, наситено с богата контраигра от страна на защищаващата се страна (черните) и по възможност максимално трудно за намиране.

Ето един етюд от ранния период на шахмата:

Салвио 1604 г.

Белите започват и печелят

Решение: *1. Та1!! Цра1 2. Цс2!* (Но не 2.Цс1? защото тогава черната пешка стига до първия хоризонтал с шах.) *2...е5 3. х:е5 х:е4 4.е6 х:з5 5.е7 х:з2 6.е8Д х1Д 7. Дв7 мат!*

екран

1

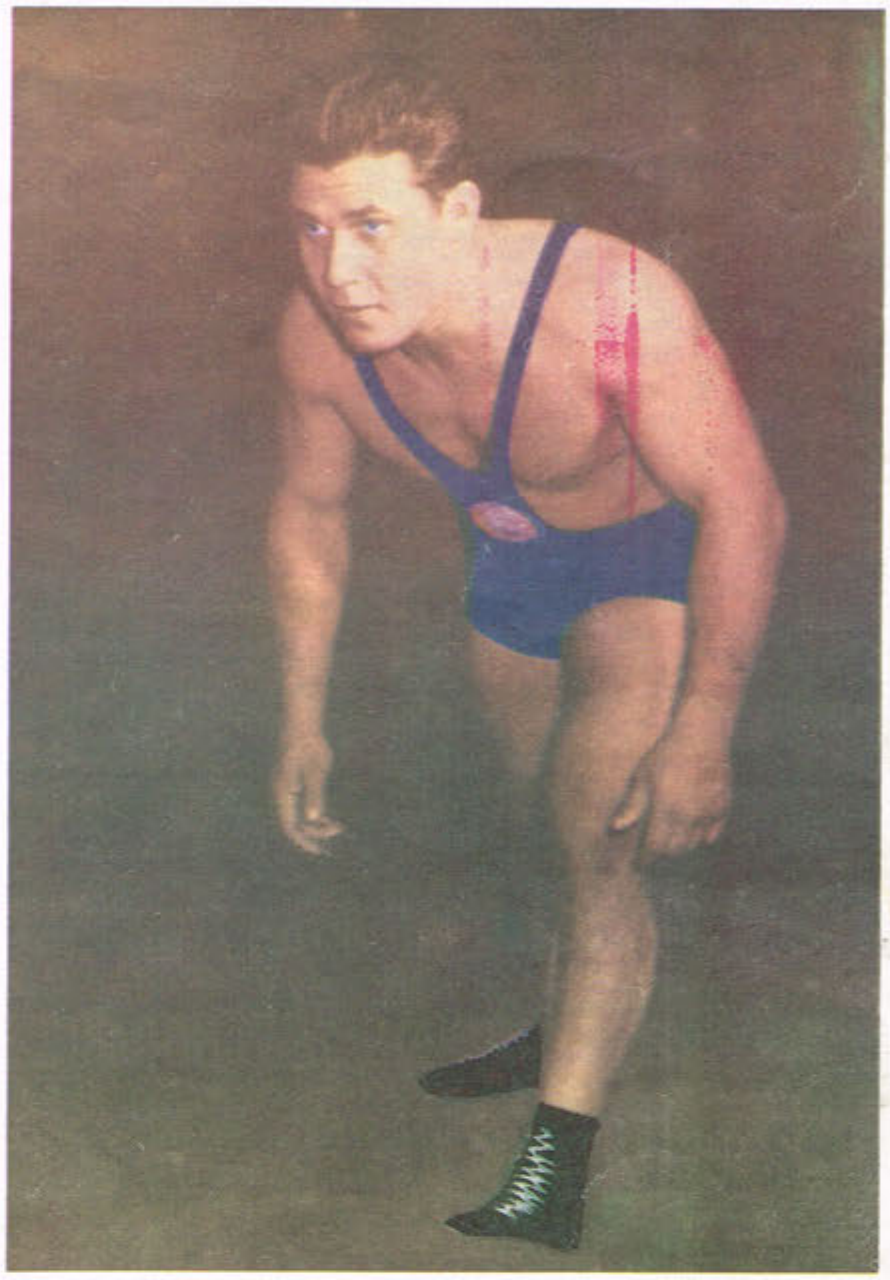
2

1

БИТКАТА ЗА ЖИВОТА НА ЧАБА ХЕГЕДЮШ ЗАВЪРШИ С ПОБЕДА НА ЛЕКАРИТЕ. СЛЕД ТЕЖКА АВТОМОБИЛНА КАТАСТРОФА ОЛИМПИЙСКИЯТ ШАМПИОН ПО БОРБА БЕ ОТКАРАН В БУДАПЕЩЕНСКИЯ ТРАВМАТОЛОГИЧЕН ИНСТИТУТ СЪС СЧУПЕН ТАЗ И БЕДРЕНА КОСТ. СПЕШНОТО КРЪВОПРЕЛИВАНЕ И ПОСЛЕДВАЛАТА ОПЕРАЦИЯ ОТСТРАНИХА ВСЯКА ОПАСНОСТ. С ВСЕКИ ИЗМИНАЛ ДЕН СЪСТОЯНИЕТО НА ГОЛЕМИЯ УНГАРСКИ СПОРТИСТ СЕ ПОДОБРЯВА. (МТИ – БТА)

2

ТРИДНЕВНОТО ИЗПИТАНИЕ ПО ВРЕМЕ НА КОННИТЕ СЪСТЕЗАНИЯ В БАДМИНТОН БЕ СПЕЧЕЛЕНО ОТ 19-ГОДИШНАТА АНГЛИЧАНКА ЛУСИНДА ПРАЙЪР-ПАЛМЪР. (КИЙСТОУН – БТА).

СПОРТИСТ Старт

народна МЛАДЕЖ

НА ТРИДЕСЕТИЛЕТИЕТО

НИКОЛА СТАНЧЕВ, заслужил майстор на спорта, състезател по борба – свободен и класически стил, сега методист в ОС на БСФС – Бургас. Първият български носител на златен олимпийски медал (Мелбърн, 1956 г.) – св. стил, IV ... по световното първенство (Истанбул, 1957 г.) – св. стил, сребърен медалист от младежките фестивали в Букурещ (1953 г.), Варшава (1955 г.) и Москва (1957 г.), 4 пъти балкански шампион и 9 пъти републикански шампион, през 1957 г. обявен за най-добрия български борец – шампион и в двата стила.

Старт

ЗА ВАШИЯ АЛБУМ

РЕАЛ·МАДРИД

ОСНОВАН ПРЕЗ 1902 Г., ИЗВЕСТНИЯТ ИСПАНСКИ КЛУБ Е МНОГОКРАТЕН ШАМПИОН НА СВОЯТА СТРАНА И НОСИТЕЛ НА НАЦИОНАЛНАТА КУПА. НЕИЗМЕНЕН УЧАСТНИК В ТУРНИРА ЗА КУПАТА НА ЕВРОПЕЙСКИТЕ ШАМПИОНИ, ТОЙ 6 ПЪТИ Е ПЕЧЕЛИЛ НАЙ-ГОЛЯМОТО КЛУБНО ОТЛИЧИЕ НА КОНТИНЕНТА, А ПРЕЗ 1960 Г. БЕ НОСИТЕЛ И НА МЕЖДУКОНТИНЕНТАЛНАТА КУПА.

СЪСТАВ (ОТ ЛЯВО НА ДЯСНО): ПРАВИ – 1 ГАРСИЯ, 2 ХОСЕ ЛУИС, 5 БЕНИТО, 4 ГРАНДЕ, 3 ТУРИНО И 6 ЗОКО; КЛЕКНАЛИ – 4 АМАНСИО, 7 ПИРИ, 8 САНТИЛЯНА, 10 ВЕЛАСКЕС И 11 АГИЛАР.